

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akba



İki mektup :
Adi taahhütlü ... İadeli taahhütlü!

Semih Balawoğlu

**Yavrunuzu
sevindirmenin
faydalı
bir yolu...**



İŞ Bankasında açtıracağınız bir hesap ve alacağınız bir kumbara ile yavrunuza tasarruf terbiye ve zevkini en tatlı yoldan aşılamış, hem de istikbalde kendisine faydalı olacak toplu paranın temel taşı koymuş olursunuz.

Tasarruf sahiplerine mühim not:
25 Martta yapılacak olan 7 Milyon
liralık çekiliş için sene sonuna kadar
İŞ BANKASINA yatırmış olduğunuz
tasarruflarınızı muhafaza etmelisiniz. Yeni Yılın

12 Milyon

tutarındaki ikramiyelerinden faydalanmak
için de biriktireceğiniz paraları İŞ
BANKASINDA toplamanızı tavsiye ederiz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN.. İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR



Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 5 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 26 Ocak 1966

İki Mektup!

BAZI insanlar vardır, dostluklarını kuvvet gösterisi ile belirtirler: Elinizi sık-tıkları zaman, sevgilerinin şid-detini parmaklarınızda duyar-sınız!

Amerika Devlet Başkanının mektubundan da böyle bir dost çıktı: Muhabbetle sıktağı elimi-zin sızısını, milletçe duyuyoruz!

Bu mektuba, aklın sesi diyen-ler var.. Dostun sesi diyenler var.. Hepsi yanlış, bu mektup, sadece kaba kuvvetin sesidir!

Johnson'un mektubu ile İnönü'nün cevabı, pa zi ile kafanın tartışmasıdır.

Amerika'ya hak veririz: Çıkar-ma, adanın bir ucunda başlıya-caktır, ama dünyanın hangi u-cunda bitecektir, hiç belli olmaz.

Kore'den sonra, başı Vietnam'da da belaya giren Johnson, Ak-denizde bir başka macera iste-miyor.

Türkiye ister mi?

Girit, bize vatan kadar vatan kaybettirdi: Koca Rumeli'yi... Bu bir macera idi!

Birinci Dünya Savaşı, bir koca imparatorluk kaybettirdi: Top-rağından altın fışkıran petrol dünyasını... Bu ikinci macera idi!

Atatürk, maceracılığı, Misak-ı Milli sınırlarında kapatan adam-dır. Onun içeriden ve dışarıdan saldırmalara son veriş i ile, Kur-tuluş Savaşının oniki milyon Türkü bugün otuziki milyon oldu!

Türk milletinden gerçeği sak-lamak niçin?

Kıbrıs'ı biz bugün değil, dün değil, Kıbrım muharebesinden sonra unuttuk... Onu bir vatan parçası saydık mı?.. Oradaki ırk-daşlarımıza dillerini, tarihlerini, anayurda bağlılıklarını unuttur-mayacak tek çabamız olmuş mu-dur?

Bu gizli yara sızlamaya, bu gizli yara kanamaya başladığı gün, Türkiye ile sahiden dost yaşamak isteyen Yunan Başbakanı General Papagos, şerefimizi, gu-rurumuzu, hattâ menfaatomızı koruyan bir cömertlikle günün iktidarına elini uzattı. Bu el, ha-vada kalmıştır!

Zürich anlaşmasından, bir ço-cuk değil, bir ölüdür doğan: Bi-ri rum, biri Türk, iki Cumhur-başkanlı devlet nerede göröl-müştür?

1878 de bizim olmaktan çıkan Kıbrıs'ı, o günden sonra kafa-mızdan, kalbimizden, haritamız-

dan sildik: Göçler göçleri kova-ladı. Varını yoğunu satıp Türki-ye'ye gelenler bir yana, İngilte-re'ye yerleşenler binlerce, bin-lerce, binlerce.

Çoğalacağımıza azaldık. Uya-nacağımıza uyuduk. Ev, bark, tarla, tezgâh birer birer yabancı ellere geçti. Türk vakıfları birer birer yağma edildi... Biz, bu dil-siz dramların kör ve sağır seyir-cileri olduk!

Şimdi, maceradan haklı bir te-lâşla ifrit görmüşçesine kaçan sayın İnönü yok mu?.. Hani «Be-nim aklım var, çizmem yok» di-yen İnönü?.. Nihayet o bile, bir yandan kızıl papazın cinayetleri, bir yandan yumruğu gülle, tir-nağı süngü, kendini Yeşilada Türklüğüne adanmış mücahitlerin sessiz destanları, bir yandan da kışkırtılan sokağın baskısı al-tında, aklını kaybedip çizmesini buldu!

Ne zaman olursa olsun, bir yıl önce, bir yıl sonra, çıkarma bir maceradır elbet. Nasıl başlar, nasıl biter bilinmez. Ama, Kur-tuluş Savaşının Garp cephesi kumandanı bunu göze alacak idiyse, anneler ve çocuklar bo-ğazlandığı günde yapacaktı, bu-gün değil!

Johnson'un her cümlesini, mantık gücü ile nakavt eden İnönü, çaresiz, Süveyş kapıla-

rında İngiltere'ye, Fransa'ya baş eğdiren Amerika'ya baş eğdi.

Bu baş eğiş, Amerika'yı bilme-yiz ama, Türkiye'yi asla küçült-memiştir.

Yalnız, büyük dostumuzun me-sajında, İsmet paşanın nasılsa cevapsız bıraktığı kanlı bir teh-dide bizim kalemimiz cevap ver-sin:

Mr. Johnson, mesajında, bir çıkarmanın ada rumlarında u-yandıracağı kızgınlıkla Türk azınlığının yok edilebileceğini söylüyor!

Böyle bir barbarlığın, böyle bir aldırılmazlıkla anlatılışına şaşıttıktan sonra, sayın Devlet Başkanına soralım:

Bu çıldırış, yalnız Makaryos çetelerinin tekelinde midir?

Kendi ırkdaşlarının kılıçtan geçirildiğini duyan anavatan Türkleri, burada refah içinde, huzur içinde, emniyet içinde ya-şayan rumlara karşı çıldıramaz-lar mı?..

Yoksa hâlâ, hâlâ, hâlâ Türkün kanı mı helâl!

Bu iki mektubu okuduktan sonra, bir daha yandım: Ah pa-şam, ne olurdu şu güzel, şu bü-yük, şu eşsiz başına layık bir de kalbin olsaydı!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yeni hazırlıklarımız

Geçen sayılarımızda, sev-gili okurlarımız, sizlere Ak-baba'nın yeni yıl hazırlıkla-rından biraz bahsetmiştik.

Bugün yine birkaç açıkla-ma yapalım:

Resimli romanlarımız pek yakında bitiyor. 1966 yılında size yalnız bir resimli roman vereceğiz. İkincisinin yerini pek hoşunuza gideceğini um-duğumuz bir başka sayfa ala-cak.

Aziz Nesin'in, son derece beğenilen Tek Delik'i de bit-mek üzeredir. Düşündük: Uzun romanlar, haftalık bir dergide bıkıncı oluyor. Bu-nun yerine de en çok beş altı sayı sürecek uzun hikâyeler koyacağız.

Yeni resimli romanımız, günümüzün merak salgını halini alan bir şöhretin adı-mı taşıyacak:

Ceymis Bont

003½

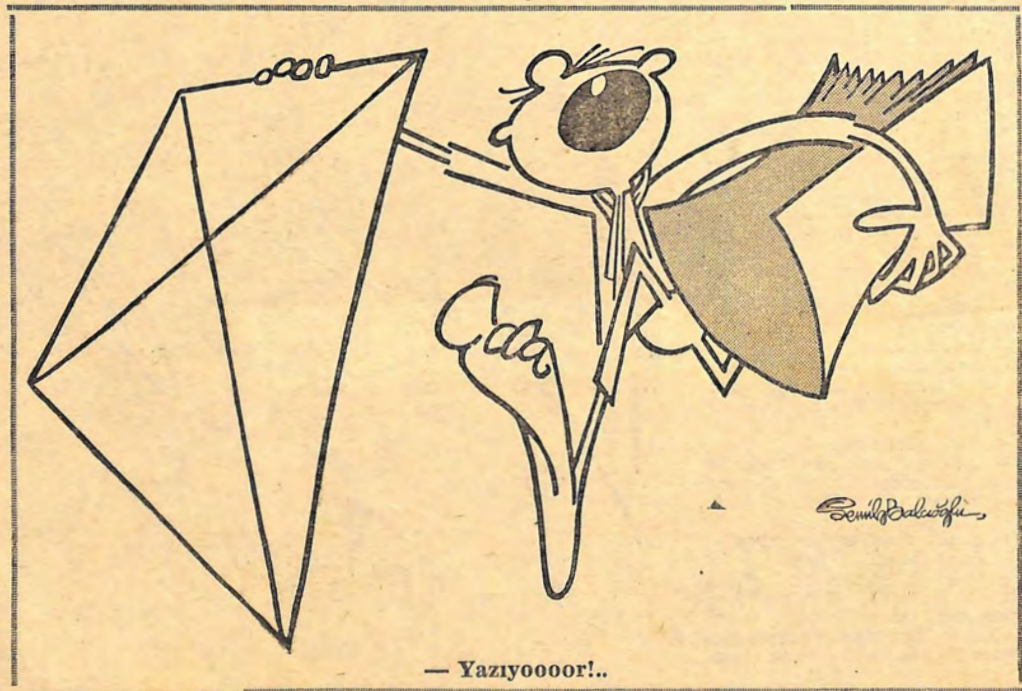
Bu resimli roman sizleri sahiden meraklandıracak, gül-dürecek, sürükleyecektir.

Bayram sayısını yine renk-li bir ilâve ile zenginleştiren Akbaba, sizlere birbirinden güzel yeni renkli ilâveler ha-zırlamaktadır.

Avrupa'ya ısmarladığımız matrislerin ilki aya kadar ge-leceğini umuyoruz. O zaman, daha çeşitli harflerle Akba-ba'nızı daha güzel bulacak, daha çok seveceksiniz.

Saygılarımız ve teşekkürle-rimizle:

AKBABA



— Yazıyooor!..

bir insan başı üstüne

ÜÇ SESLİ ÜZÜŒ

1946 yılında İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde bir hücreye kapatıldım. Bana orda altı gün etmek, yemek, su vermediler. Açlığımın beşinci gününün gecesiydi... Hücrelerin bulunduğu koridorda yanan soba- da nöbetçi polisler ısınyordu. Helâya çıkarıldığım zaman, nöbetçi polisin eli yaş sularında, sakalları uzamış, tombul bir adam olduğunu gördüm. Helâya gidip gelirken hiç konuşmadık. Çok asık suratlıydı. Saç sobanın üstünde bir tayın kızarıyordu. Hücreme girerken kızaran tayının kokusunu duymuştum. Bi- raz sonra hücrenin örgütlü kapı deliği açıldı. Delikten, deminki tombul polisin eli uzandı. Elinde soba- da kızarmış bayat tayın içini tutuyordu. Bana o zaman nöbetçi polisin kızarmış etmek içi vermesinin, onun için ne büyük tehlike olduğunu, olaydan yirmi yıl sonra, bugün ne ben anlatabilirim, ne siz anla- yabilirsiniz. Bu hikâyemi adını, sanımı, kimliğini, kişiliğini bilmediğim o polise adıyorum.



SICAKTAN maişi uçmuş göz kamaştırıcı parlaklıktaki gök altında birbirinin üstüne bin- miş tepe doruklarının sivri sivri, dış dış kayaları kuduz itlerin ağzı gibi gökyüzüne açılmıştı. Gökyüzü- ne uluyan kuduz köpekler donup taş kesildikleri için hırıltıları da havada donmuş, duyulmuyordu.

Güneş ışınlarının sıcak sıcak, salya ağdalığında yansıdığı sarı-kızıl kayaların berisinde tektük ağaç- lar arasında güdük çalılar görünü- yordu. Kaskatı bir ölümcül susuz- luk...

Önde, geniş gövdeli, yapraksız, yeşilsiz, iskeletimsi dalları göğün duruluğunu parlayan kuru ağaca bir çiviyile asılı ilân kâğıdında bir erkek yüzü resmi ve büyük harf- lerle şu yazılar vardı:

Hükümetin emridir:
Yukarıda resmi bulunan suçlu Tarez görüldüğü yerde vurulacaktır! Giz- lendiği yeri ihbar edene 50 000 domal ödül verile- cektir! Başını getirene 100 000 domal ödül verile- cektir!

İlan kâğıdında resmi olan "TA- REZ" ağacın geniş gövdesi arkasına saklanmıştı ama, kimildadıkça el- leri, kolları, aradadır de başı görü- nüyordu. Ağacın önünde, sırtı ilân kâğıdına dönük bir polis duruyor- du. Polis yerini değiştirmeden sağa sola dönüyor, elini alına sıperliye- rek uzaklarda TAREZ'i görebilir di- ye bakınıyordu. Polis o yana bu yana döndükçe, TAREZ de ona gö- rünmek korkusuyla arada diz çö- küp, arada ayağa kalkarak gizlen- meye çalışıyordu.

Bu durum uzun bir süre böylece sürdü. Sıcaktan bunalmış olan po- lis şapkasını çıkarp, öbür eliyle alnında biriken terleri sıyırdı, eli- ni silkeledi. Kendi kendine:

— Offi, çok sıcak... dedi.

Sonra yine kendi kendine konu- şur gibi, görmezden geldiği ağaç arkasındaki TAREZ'e fısıldadı:

— Ben seni görmüyorum.

TAREZ de ona fısıldadı:

— Evet, görmüyorsun. Ama ben seni görüyorum.

— Hayır, sen de beni görmemiş ol!

— Anladım, görmüyorum.

— Sesini de duymuyorum.

— Duymuyorsun.

— Kulağını aç, dinle beni! Geri- ye dönersem, seni gizlendiğin ağa- cın arkasında görebilirim. Öyle de- ğil mi?

— Evet, görebilirsin.

— Öyleyse niçin kaçmıyorsun? Seni öldürmemi mi bekliyorsun? Kaç burdan! Çabuk kaç!

— Kaçamam ki...

— Niçin? Yaralı mısın yoksa?

— Hayır, yaralı değilim.

— Öyleyse? Kaçmalısın... Başka bir yere git, saklan. Hadi koş! Ama ayaklarının ucuna basarak sessiz- ce kaç ki, gürültünü duymıyayım... Yoksa kaçarken seni vurmak zorun-

da kalırım. Hadi durma, çabuk git burdan!

— Nereye gidebilirim? Her yan, her yön polis, jandarma dolu... Bütün dağlar, tepeler tutulmuş... Her kayanın arkasından bir namlu uzan- mış. Yanımı yöremi çevirip kuşat- tılar.

— Ormana kaç!

— Orman mı? Orası da öyle...

Her ağaç arkasına yerleşmişler, her çalı dibine pusu kurmuşlar. Beni avlıyacaktılar...

— Polissiz, jandarmasız bir ko- vuk bul, başını sok!

— Beni izleyenler yalnız polisler, jandarmalar olsa bir yere gizlene- bilirdim. Ya yurttaşlar? Saklandı- ğım yeri ihbar edene 50 bin, başı- mı getirene 100 bin domal ödül ve- rileceği ilân edildikten sonra eline tüfeği, çiftiyi, tabancayı alan so- kaklara fırladı, ormana daldı. Her yerde, her delikte beni arıyorlar.

Silahçılarda silâh kalmamış da her türlü silâh karaborsaya düşmüş. Silâhı olmayanlar da baltalarla, küreklerle dağ bayır beni öldür- mek için arıyorlar. Kocakarılar bile

ellerinde sopalar arkama düşmüş- ler. Çocuklar, ellerinde taşlar. Beni avlamak için kıybucak arıyorlar. Bu durumda nereye gidebilirim?

Daha önce normal sesle konu- şmakta olan polis birden bağır- dı:

— Nereye gidersen git! Bana ne? Benden kaç kurtul da, ne olursa ol- sun...

— Ama...

Polis kızgınlıkla TAREZ'in sözü- nü kesti:

— Ben vurmayayım da kim vu- rursa vursun, orası beni ilgilendir- mez. Beni, kendini öldürtmeye zor- lama! Kaç git burdan anlamıyor musun?

TAREZ çok soğukkanlılıkla:

— Anlıyorum, dedi, anlıyorum... Sen benim kurtulmam için kaçma- mı istemiyorsun, kendin kurtulman için benim kaçmamı istiyorsun.

— Kimden kurtulacakmışım?

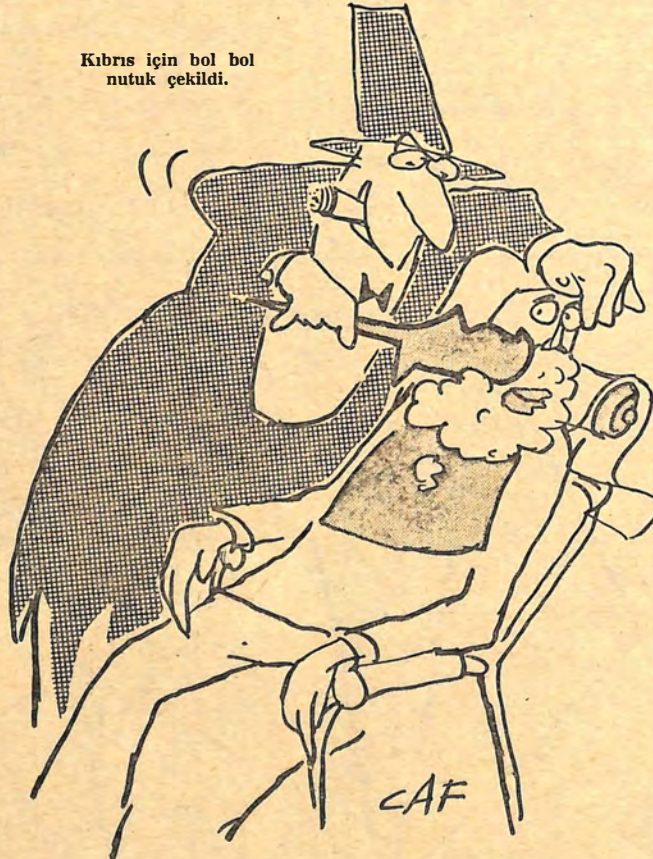
— Kendinden... Ben kaçarsam kendi kendinden kurtulacaksın...

Polis kızgınlıkla bağır- dı:

— Evet, öyle... Ne olacak yani...

— Ama benim için artık kurtuluş

Kıbrıs için bol bol nutuk çekildi.



Taş!

yok. Nereye kaçsam beni kısırtıp öldürecekler.

— Kendini öldürtmek zorunda bırakma beni. Yapamam bunu...

Git burdan! Git diyorum... — Poli- sin sesi gittikçe yumuşuyordu —

Evet, benim için, beni kurtarmak için... Nasıl olsa kendini kurtara- mıyacaksın, hiç olmazsa beni kur- tar. Sessizce git burdan... Sesini duymamış, seni görmemiş olayım...

— Gidemem, hiçbir yere gide- mem.

— Gerçekten kötü adammışsın. Niçin kendini ille de bana öldürt- mek istiyorsun? Dağ taş hep polis, jandarma doluyken, niçin kendini öldürtmek için beni seçiyorsun?

— Kısa bir susuştan sonra konu- şmamı sürdürdü — Haa, anladım, öyleyse benim öldürmeyeceğimi biliyorsun, seni öldürmeyeceğime güveniyorsun, onun için bana sığı- nıyorsun... Öyleyse daha da alçak, daha namussuzsun. Çünkü benim zaatımdan yararlanıp pis canını kurtarmak için bana görevimi kö- tüye kullanıyorsun... Ya birisi, seninle konuştuğumu duyarsa, ya ikimizi burda görürse? Bana ne ya- parlar o zaman? Seninle işbirliği yapmış, suç ortaklığı etmiş olurum...

Polis tabancasını çıkarıp namlu- yu TAREZ'e yöneltirken bağır- dı:

— Namussuz! Başımı derde so- kacaksın. Çabuk, çabuk git bur- dan!..

Tabancasını TAREZ'e çevirmişti, onun yüzünü görmek için başını yana çevirmişti.

— Hadi git, yoksa vuracağım se- ni. Ben senin sandığın kadar yuf- ka yürekli değilim. Senin gibilerin bir kurşunla gebertebilirim. Git diyorum...

TAREZ yumuşak bir sesle:

— Kızma rica ederim, dedi, yanı- hıyorsunuz. Buradan kaçıp gitme- yişim, size güvenimden değil. Yu- müşak bir adam olduğumu, adam öldürmeyeceğimi de bilmiyorum. Seni tanı mıyorum ki... İlk burda karşılaşılıyorz...

Polis tatlı bir sesle yalvarmaya başladı:

— Öyleyse? Beni tanı mıyorsan bana düşmanlığın neye? Niçin ken- dini bana öldürtmek istiyorsun?

Hadi ne olur, git burdan... Çok ri- ca ederim, git... Yüreğinde birazcık acıma duygusu varsa gidersin, beni kendini öldürtmek zorunda bırak- mazsın. Git de başkaları yap- sını bunu... Ne olursun, bak, yalvarıyo- rum... Görevimi kötüye kullan- mam; darda kalırsam, seni vurmak zorundayım...

Böyle söyleyip yine tabancasını TAREZ'e çevirdi, ama ona bakmı- yordu. TAREZ de cebinden taban- casını çıkarıp, yine soğukkanlı:

— O oyuncaktan bende de var... dedi.

Polis, başka yana bakarak:

— Yani, sen de, beni öldüre- ceğinden korktuğumu mu sanıyor-

sun? dedi. Korktuğum için mi seni vurmamı istiyorsun? Budalal! Ne senden, ne tabancandan korkarım. Görevimi yaparken öldürmekten de korktuğum yok...

— Belki de...
— Ne belki de? Sana acıyor muyum? Hayır, ne korkuyorum, ne acıyorum? Ne de senin suçsuz olduğunu sanıyorum. Senin suçluluğun da suçsuzluğun da beni ilgilendirmez. Hükümet senin için vur emri çıkarmış, demek ki vurulacakmış... Ama ben adam öldürmek istemiyorum, işte bu kadar. Hadi, git burdan!

— Gidemem dedim ya... Ne sana güvendiğimden, ne bana acıdığım, ne suçsuz olduğumu sandığından sana sığınıyorum, ne de senin bir korkak olduğunu sanıyorum. Korkak olsaydım, çoktan beni vurup öldürürdün... Yiğit olduğun belli... Ama tabancanı bana yöneltince, başını neden başka yana çeviriyorsun?

— Seni görmek, tanımak istemiyorum. Tanımasam daha iyi...

— Niçin?
— Tanıyınca bir insanı öldürmek daha da zorlaşır. Belki bir muhbir gelip bana senin yerini söyler ya da başka biri ikimizi görür burda. O zaman seni öldürmek zorunda kalırım. Yüzünü görüp tanımadığım birini öldürmek daha kolaydır ne de olsa... Tanıyınca çok daha zorlaşıyor. Onun için yüzünü görmek istemiyorum. — Başını yere eğdi — öldürmek zorunda kalırsam, senden hiçbir anım olmasın; yalnız sesin kalacak kulağımda...

— İnsan tanımadığı birini niçin öldürsün? Beni tanıman, öldürmeni kolaylaştırır bence...

— Sen beni hiç adam öldürmedim mi sanıyorsun? Çok adam öldürdüm bu son savaşta, ama uzaktan... Hiçbirinin yüzünü görmedim. Yalnız bir keresinde öldüreceğim adamın yüzünü görmüştüm. Yerde yatmış, bana bakıyordu, gözleri deniz kadar geniş ve yerdeki adam yalnız göz olmuştu, masmavi bir derinlik... Hayır, olmuyor... Öldürmedim. Oysa uzaktan onu da öldürebilirdim. Dedim ya, yüzünü gördünce zor, çok zor... Tanımıyorsun ne de olsa... Ben de iki yara aldım savaşta... Onun için seni de görmek istemiyorum, öldürmek zorunda kalırsam seni tanımamış oluyum...

— Savaş başka şey...

— Ama ölüm hep bir, başka değil...

Polis yine arkasını döndü:

— Artık anladın, dedi, git burdan...

TAREZ:

— Gidemem ki, dedi, iki adım atacak gücüm yok... Yoksa çok sevdim, seni kırmak istemezdim. Hatırın için başka bir yere giderdim. Nasıl olsa kurtuluşum yok, öldürüleceğimi biliyorum. Bütün yurttaşlarım 100 bin domal ödülü kapmak için başımı aramaya çıktılar. Biliyorum, artık hiçbir işime yarama-



Yazısız

yan bu başım, bir yurttaşımı zengin edecek, mutlandıracak. — Birden aklına bir düşün geldi — Durun, ama niçin bu siz olmayasınız? Hiç olmazsa siz alın bu parayı... Hadi, vurun beni... Ne duruyorsunuz? Vursanız! Rica ederim çekin tabancanızı!

— Git diyorum, yalvarırım git...

— Ben de size yalvarıyorum, hadi vurun beni! Alacağın biri almasın bu parayı, sen al... Geçim sıkıntısı çektiğini, parasızlığını biliyorum!

Bu söze alınan polis:

— Nerden biliyorsun? diye bağırdı.

TAREZ:

— Çünkü polissin, dedi, hadi vur artık...

— Vuramam...

— Haaa... Yoksa tabancan boş mu, kurşun mu yok? Al benim tabancamı, Hiç tutukluk yapmaz, hem de otomatik...

— Tabancam dolu.

— Öyleyse vurun beni de alın şu 100 bin domal...

— O ödül jandarma, polis için değil... Bizim ödevimiz zaten bu; seni gördüğümüz yerde gebermek... Devlet bize başka niçin aylık veriyor? Seni öldürmekle görevli olmayan, yani bu iş için aylığa bağlanmamış herhangi bir yurttaş başını getirirse, ona 100 bin domal ödül verilecek. Saklandığın yeri bize ihbar edene de 50 bin domal...

— Vah vah... Demek polise ödül yok. Şimdi anlıyorum, beni boşuna öldürmek istemiyorsun; öyle ya, eline bişey geçmeyeceğine göre! Ama karın ya da çocuğun beni sana ihbar edebilir. Ben burda beklerim, git karını çağır, beni sana ihbar etsin diye...

— Yalnız bu sözlerin için bile beynine bir kurşun yemeyi hakkettin.

Parayla adam öldüreceğimi mi sanıyorsun, aptal!

— Yurdumuzda hiçbir insan öm-

rü boyunca çalışarak bu kadar çok parayı namusuyla kazanamaz. Niçin bu parayı almak istemediğini anlamıyorum. Nasıl olsa birisi bu parayı alacak...

— Ben de senin niçin burdan gitmediğini anlamıyorum...

— Soyledim, dizlerim tutmuyor. Üç aydanberi arkamda jandarma, polis, kurşun yağmuru altında dağ-bayır demeden tazi gibi kaçıyorum. Tabanlarım cılk yara oldu. Dağlarda ot, ağaç kabukları yiyecek yaşadım bunca zaman. Ama dört gündenberi açım, ağızma bir lokma girmedim, bir yudum su içmedim. Yürüyebilseydim, seni darıltmaz, başka bir yere gider, kendimi başka birine öldürdüm. Dört gün önce, sabaha kadar sürüne sürüne buraya kadar gelebilirdim. Hastayım çok, yorgunum. Açım da... Yerimden kalkamıyorum. Birisi vurmazsa kendi kendime gebeceğim burda.

— Dört gün önce nerden geldin buraya?

— Babamın evinden...

— Girip çıkarken gören olmadı mı?

— Ev kuşatılmış, pusuda polisler... Ama çok karanlıktı gece, görünmeden girip çıktım eve...

— Saklanmak için mi gittin babanın evine? Herhalde baban kovdu evden seni.

— Beni vurması için gitmiştim babama. Nasıl olsa birisi vuracak beni, o zaman babamı aşağılayacaklar, kötülünecekler. Oysa kendi oğlunu vurursa, kimse aşağılamaz onu, yüceltirler bile...

— Bunu mu söyledin babana?

— Hayır, başka şey söyledim.

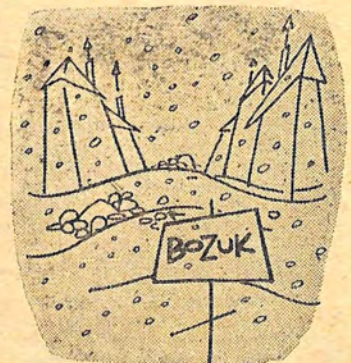
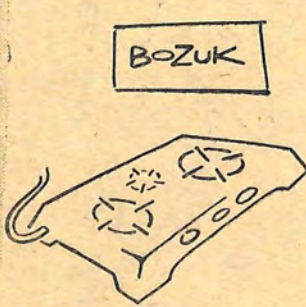
Karım ve dört çocuğum var Ben öldürülünce onlara bakacak kimse-leri yok, paraları da yok, hiçbir şey bırakmadım onlara. Babam da çok yoksul, çok da yaşlı... İşte babama bunu söyledim; beni öldürüp hükümetten alacağı ödülün yarısını karıma ve çocuklarıma vermesini, yarısını kendine alakoymasını... Bu para hepsine ömürlerine bol bol yeterdi. Nasıl olsa öldürüleceğime göre, bir yabancının ya da babamın beni öldürmesi neyi değiştirir? Hiç... Babam, olur deseydi, karım, çocuklarım yoksulluk çekmiyeceklerdi. Ama yapmadı babam. Oysa ne iyi insandır. Niçin yapmadı, anlamadım. «Elin varmıyorsa, ben kendimi öldüreyim, sen git hükümete ben öldürdüm de!» dedim. Boyuna ağladı. «Evi günde üç dört kere arıyorlar, çabuk git burdan, bir yere saklan!» diye yalvardı. Ak-lıma bişey geliyor. Acaba sen bana bir iyilik yapmak istemez misin? Yani bana değil de karıma, babam ve çocuklarıma? Bir iyilik, beni öldürerek... Karın ya da çocuğun ihbar etse, muhbirlik ödülünün birazını bizimkilere verseniz... Ha?

Polis:

— Suss! diye bağırdı.

İkisi de sustular uzun bir süre. Güneş, tepelerin ardına çekildikçe,

(Lütfen sayfa çeviriniz)



Bü şehri Stanbül ki bi-müsl-ü bahâdr! — Şair Nedim —

kayaların sıvrılığı, dişliliği büyüye-
rek daha korkunçlaşıyordu. TA-
REZ'in arkasına çömeldiği kuru
ağacın gölgesi polise doğru uzan-
mıştı. Polis, düşünceli düşünceli:

— Seni öldürmediğim duyulursa
sorumlu düşeceğim görevimi yap-
madım diye.

— Nasıl olsa kurtuluşum yok be-
nim... Kıstırıldım. Hiçbir yere ka-
çamam.

— Öyleyse niçin kendi kendini
öldürmüyorsun? En iyisi kendini
öldür. Ben burda senin ölünü bul-
muş olurum.

— Sen benim böyle konuştuğuma
bakma Hâlâ, içimde, içimin giz-
li, çok gizli bir yerinde kurtulaca-
ğım diye belli belirsiz bir umut var.
Gerçekten öleceğime bir türlü ken-
dimi inandıramıyorum. Yaşamak
güzel.

— Kurtulamazsın ki...

— Biliyorum. Ama burda akıl
sökmüyor ki... Kendimi öldürdüm
için ödül verselerdi, hiç du-
raksamadan öldürdüm kendimi,
para çocuklarıma kalsın diye...

Bir ayak sesi duyuldu. Polis sese
kulak verdi, sonra heyecanlı:

— Birisi geliyor galiba, bir ayak
sesi var... Kaç çabuk, hadi çabuk!..
dedi.

TAREZ:

— Söyledim, dedi, kim gelirse gel-
sin, kaçamam...

— Ya seni burda götürse? Ya
izini süren bir muhbirse? Seni vur-
mak zorunda kalacağım o zaman...

— Ne yapayım, vurursun... Yüzü-
mü görmiyessin diye arkamı döne-
rim.

— Suss, geliyor...

Ayak sesleri gittikçe yaklaştı. Çe-
limsiz bir adam geldi, polise:

— Merhaba, dedi.

Polis isteksizce, selâmina karşı-

lık verip:

— Ne arıyorsun buralarda? diye

sordu.

Adam:

— Herkesin aradığını... dedi.

— Neymiş herkesin aradığı?

Adam, ağaca sokulup, ilândaki

resmi gösterdi:

— İşte bul... dedi.

Polis, adamı dirseğiyle hafifçe

itip önüne geçerek:

— Sen de mi onu arıyorsun? dedi.

— Çoktanberi...

— Başını getirene ödül verileceği

ilân edildiğinden beri mi?

— Evet.

Adamın iki kolu da omuz başla-
rından yoktu. Polis, küçümsiyerek
baktığı adama:

— Nasıl vuracaksın? Hani tife-

ğin? diye sordu.

Bir omuzunda matra, öbür omu-

zunda torba asılı adam:

— Kollarım yok ki, dedi, anadan

doğma kolsuzum ben...

— Öyleyse nasıl öldüreceksin?

Kolsuz adam yalınarak:

— Benim şanssızlığım işte, dedi,
onu görsem bile geberitemem, ama
yerini ihbar edip 50 bin domal ödü-
lünü alabilirim.

— Seni görürse işin bitiktir, öl-
dürür seni...

Kolsuz adam:

— Her zenaatin kendine özgü ku-
ralları var... dedi.

— Senin zenaatin?

— Muhbirlik. Onu bir görsem,

sonrası kolay.

— Ne yapardın?

— Uzaktan «Korkma benden» di-
ye bağırır, yanına giderim. Bak o-
muzumdaki torbaya, içinde azık
var. Matrada da su var... Ben bu
kaçakları çok iyi bilirim; aç susuz
boyuna kaçar, gizlenecek delik arar-
lar. Su, azık, sigara veririm, onun-
la arkadaş olurum. Güvenir bana.

— Niçin?

— Yalnızlığından korkmaya baş-
ladığı için birine güvenmeyi gerek-
sinir. Ona «Sen burda saklan, beni
bekle, ben sana yine azık getiririm»
derim. Sonra gider ihbar ederim.

Sinirlenen TAREZ ağaca tutuna-

«Öğrenciler sol yayınların baskısı altında...»

— Meclis konuşmalarından —



Yazısız

rak ayağa kalktı, tabancasını Muh-
bir'e çevirdi. Polis, muhbir'in TA-
REZ'i görmemesi için önün geçti-
ğinden, Polis'in önünde kalan Muh-
bir'i TAREZ vuramadı. Ama Polis'
in önünden çekilmesini bekliyordu,
vuracaktı. Ağacın arkasına iyice
sinmiş, yalnız tabancası görünü-
yordu.

Polis, iğrenerek Muhbir'in sura-
tına baktı, yere tükürdü:

— Görüyorum ki işini çok sevi-
yorsun? dedi.

— Yok canım... Sevdiğimden de-
ğil. İş iştir; iş diye yapıyorum iş-
te... Yeryüzünde yaptığı işi seven
kaç mutlu kişi var ki? Sanki sen
seviyor musun yaptığın işi?

Demirel: «Milletçe silkinmeliyiz» dedi.



Yazısız

— Yapmadığım işimi...

Polis, son sözünü ağzında geve-
lediği için, anlamayan Muhbir:

— Anlamadım? diye sordu.

Polis:

— Hangi işi yapmak isterdin öy-
leyse? diye sordu.

Muhbir, birkaç kere «Ben mi?
Ben?» diye tekrarladıktan sonra:

— Ben çok piyanist olmayı is-
terdim... dedi.

Akşam gölgesi ortalığa yayılıyor-
du. Dağın ardında batan güneşin
bir bölümü, kanlı bir et parçası gi-
bi dış kayalara takılıp kalmıştı.

Polis, Muhbir'in yüzüne bakıp bir
daha yere tükürdükten sonra:

— Buralarda yok işte, dedi, olsa
ben görürdüm... Boşuna zaman yi-
tirme, git ötelere bak. Belki şu kel-
tepenin arkalarında bir kaya kovu-
ğuna saklanmıştı. Hadi git de ar!

— Bütün oralarını adım adım
aradım. Aramadığım yer kalmadı.
Belki de bir yerlerde aşıktan ge-
berip kalmıştır. Ah şans işte... Le-
şini görsem, hemen kellesini kopar-
ıp hükümete götürürüm... Geber-
miş olsa daha iyi...

— Neden?

— Kellesini koparırsan hiçbir
tehlike yok... Sonra da Muhbirlik-
ten daha kazançlı, 100 bin domal
alırım...

— Pekli ama, nasıl koparacaksın
başını gövdeden, nasıl kesik başı
götürecekisin?

Muhbir, çok keyifle kahkahalar
savurarak:

— Benim dişlerimle ayaklarım,
altı çift elden daha iyi iş görür.
Ama en kötüsü leşini sırtlanların
ya da akbabaların yemiş olması...
O zaman geberirnesi, kimsenin işi-
ne yaramıyacak. Off, çok yorulmuş,
biraz dinleneyim...

Muhbir yere oturdu. Polis:

— Arasan daha iyi edersin, dedi,
bir başkası bulabilir... Akşam olu-
yor, karanlık basarsa arayamazsın
da...

— Dinleneyim de biraz... Ben se-
ni bir yerden tanyor gibiyim. Da-
ha önce gördüğümüz müydü?

— Emniyet Müdürlüğüne gelip
gider misin?

— Çok... Muhbir olduğumdan her
zaman yolum düşer...

— Orda görmüşsündür. Ben Em-
niyet Müdürlüğünde evrak memu-
ruyum, kayıt işlerinde çalışırım. Bu
tüm işlere hiç çıkmam. Ama şim-
di olağanüstü durum var da, TA-
REZ'i yakalamak için bütün polis-
ler seferber olduğundan bana da
bu bölgeyi verdiler. Böyle işe ilk
çıkışım...

— Belli...

— Nerden belli...

— Alışkın değil gibisiniz de... Ben
anlarım.

Bir tüfek sesi duyuldu, ses yan
kılanarak uzaklarda yitti. Polis:

— Galiba kovalıyorlar, sen de git
bak... dedi.

Muhbir:

— Yakın yerlere geldiler, izini sü-
rüyorlardır, dedi.

Arka arkaya iki silâh daha pat-
ladı, Muhbir birden kalktı, kulağını
dikip dinledi:

— Evet kovalıyorlar, dedi, kaç-
ıyor olmalı. Ben gideyim... Kaçar-
ken belki önüme düşer şansım
varsa...

— Durma... Yerini öğrenirsen gel,
bana haber ver. Ben hep burda ola-
cağım.

Muhbir hızla giderken arkasın-
dan:

— Heey! diye seslendi, ama dur-
mıyacağımı anlayınca arkasından
seyirtip tuttu, omuzundaki torbay-
la, matrayı alıp:

— Çok acıktım, bir iki lokma ye-
rim... dedi.

— Ama ben?

— Koş hadi... Gelir alırsın az
sonra...

Arka arkaya birkaç silâh sesi da-

(Devamı 14. sayfada)

PAZARTESİ

Hariciye koğuşu

Kıbrıs yenilgisi ortalığı birbirine kattı. Şimdi herkes birbirini suçlamakla üste çıkacağını sanıyor:

- Kabahat CHP.de...
- Hayır, hayır AP.de...
- Hariciyede...
- Demokrat Partide...
- Zürih Anlaşmasına imza atanlarda...
- Zamanında çıkarma yapmayanlarda...
- Uyuduk politikasında direnenlerde...
- Amerikadan medet umanlarda...

Neredeyse elim sende oynıyacağış. Ama bu arada sensin-bensin hikâyesine girişildiğinde altta kalan çoğu zaman Hariciye oluyor. Çünkü Hariciyeciler devlet memuru olduklarından kendilerine sorulmadan konuşmıyorlar. Tartışmaya katılmıyorlar. Konuşsalar elbet onların da söyleyecekleri olacaktır. Ve kim bilir ne eğlenceli hikâyeler de anlatacaklardır.

Fakat ne çare ki halkı yatıştırmak için bir kelle arandığında çoğu zaman Hariciyelerin boynu yumuşak geliyor.

Fransa İhtilâlinde Mari Antuvenet'in kellesi nasıl hiçbir şeyi çözümlemeyemediyse, ve Osmanlı tarihinde nice vezirin kelleleri İmparatorluğu çöküntüden kurtaramadıysa Hariciyecilerin kellesi de Kıbrıs'ı kurtarmaz.

Kabahat kellelerde değil başlardadır.

Başımızdakilerin başları, tutukları yanlış politikayı kellelere ödetmeye kalkmasınlar.

SALI

TRT

Hergün gazeteleri açıyoruz:

- TRT'deki usulsüzlük...
- TRT'deki yolsuzluk...
- TRT'deki densizlik...
- TRT'deki şuarsuzluk...
- TRT'deki iltimas...

Gerçekte TRT davası mahkemeye de gitti. Ve mahkemede beraat de etti.

Ama öyle bir hale geldi ki TRT hakkında yapılan yayınlar, TRT'nin yayınlarını aştı.

Üniversite muhtariyetine yeni alıştık. Radyonunkine de alışırız inşallah. Her zaman muhtarın radyosu olmaz, bazan da radyonun muhtarı olur işte böyle.

ÇARŞAMBA

Yeni bir değer

Parlamento kürsüsü hitabet gücü olan kişilerin kendilerini gösterdikleri yerdir. Ama son olarak ortaya çıkan Adalet Partili Celâl Nuri Erkoç doğrusu hepsini bastırmış.

Bir kere Celâl Nuri:

- Muhterem vatandaşlarım... diye başlamış söze...

Anlaşılan seçim nutuklarının etkisi altında daha... Ve kendisini miting kürsüsünde sanmış. Durumu kendisine hatırlatmışlar. Celâl Nuri istifini bozmuş ve milletvekillerine:

- Siz vatandaş değil misiniz? diye sormuş.

Bundan sonra da:

- Yeryüzünde bir öcü ve bir de böcü var. Öcü Rusya, böcü de Amerika... gibi tekerlemeler.

2 gün

le parlak bir dış politika konuşması yapmış hatip, kendisiyle yer yer alay etmeğe kalkışanlara: — Benim tekerlemelerim büyük mânalar taşır, tarihi orada bulacaksınız... demiş.

Şimdi Celâl Nuri'yi bir yana bırakıp öcü-böcü politikası üstüne düşünmek gerekir.

Madem ki yeryüzünde şimdiye kadar öcü-böcü politikası izlenmiş. Şu öcü ile böcüye biraz DDT, sıkıp Atatürk devrinin politikasına dönsek ne dersiniz?

Öcülerle böcülerle işlerin yürümediği artık anlaşıldı.

PERŞEMBE

Çukur

İstanbul Belediyesi Şehir Operasının davet ettiği Soprano Ferhan Onat Belediye'nin açık lağım çukuruna düşerek yaralanmış.

Ve şimdi sorumlular hakkında maddi, manevi tazminat davası açacakmış.

Bizim İstanbul Belediyesi bir

âlemdir. Lağımlarımızla Operamız vardır. Ama ne Opera binası biter... Ne de lağımın üstü kapanır...

Neredeyse bir çeyrek yüzyıl olacak, Opera bitmedi. Temeli atıldığı zaman doğmamış çocuklar Operada aya söyleyecek yaşa geldiler; Opera daha da bitmedi...

Dünyada çeşitli bakımlardan ün yapmış operalar vardır. Bizim Opera ise inşaat süresi bakımından rekor kırmıştır.

Şu İstanbul Operasının çatısını ve İstanbul lağımının üstünü örtebilsek:

- Oh... diyeceğiz.

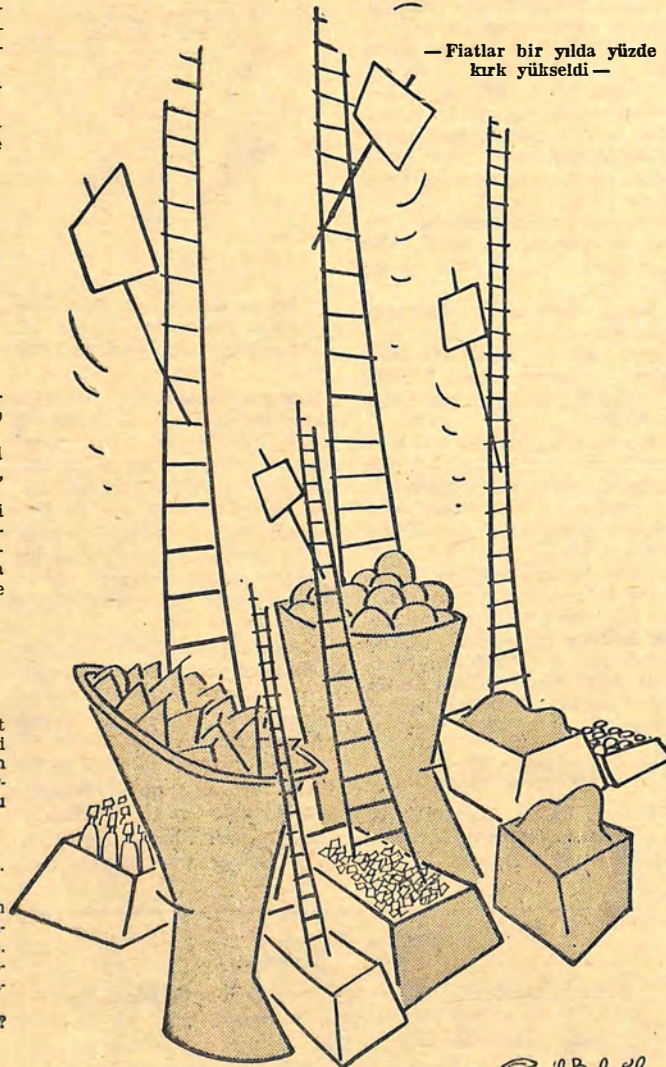
O zaman İstanbul'a davet edilen sopranolar lağım çukurlarına düşecek yerde Opera'da şarkı söyleyeceklerdir.

CUMA

Ramazan hikâyesi

Ramazan geldi, geçti, fakat hikâyeleri hâlâ devam ediyor... Size bir Ramazan hikâyesi anlatalım:

— Fiatlar bir yılda yüzde kırk yükseldi —



Yazısız

Senir Balıoğlu

Ramazan yakın. Bir gün tak kapı, bir küfeli kalaycı evin hanımına:

- Bey kahveye çıkarken pazarlık etti; bütün kapları vereceksiniz... der.

«Ramazan hazırlığı! Âdettir» diye düşünür, kadıncağız. «Bey'den Allah razı olsun» der içinden... Bütün kapları küfeye doldurur.

Bey ögle yemeğine gelince:

- Çok iyi düşünmüştün bey! Hepsini verdim.

- Neyi verdin?

- Bakır kapları,

- Kime verdin?

- Kalaycıya...

Bey aptal aptal bakar. Hanım: — Canım sen kalaycı yollamışsın ya!

Meğer öyle bir şey yokmuş. Adamcağız sahte kalaycıyı bulmak için sokağa fırlar. İki saat sonra bir delikanlı gelir:

— Hanımefendi, bey hırsızı buldu. Şimdi karakoldalar. Çok terledi paltosunu istiyor.

Palto verilir.

Biraz sonra bey gelir. Surat asık.

Bayan sorar:

- Nerde buldun?

- Neyi?

- Herifi.

- Ne herifi yahu, gitti gider.

- Aman...

Palto da kalaylanacak kapların vanına gitmiştir.

CUMARTESİ

Büyük lâflar

Kıbrıs için politikacılarımızın söylediklerini okuyor ve dinliyoruz. Güzel ve keskin lâflar var:

- Yeşil Ada'nın bir ağacına kimse dokunamaz.

- Kıbrıs'ın Türk olduğunu bütün dünya anlıyacaktır.

- Telâş etmeyin Kıbrıs bir yere gitmiyor... gibilerden her biri bir «mücevher» olan sözler doğrusu artık karın doyuruyor. Politikacılarımız hâdisenin dışında kalmışlardır.

Arada sırada söylenilen birkaç lâfla Kıbrıs davası yürümez, ama Kıbrıs yürür.

Osmanlı İmparatorluğunun son yıllarında bir ağır ceza mahkemesinde hüküm veriliyormuş. Reis yanındaki âzâ'ya bakmış uyuyor. Dirseğiyle dürtmüş ve sormuş:

- Ne buyrulur?

- Âzâ uykusu sersemliğiyle:

- Assınlar!

Reis:

- Canım asılacak dâva değil, yonca meselesi... diye ıstelemiş.

- Âzâ'nın canı sıkılmış:

- Öyleyse kessinler!

Uyuyan politikacılarımız ancak dürtülerek uyandıklarında buna benzer ahkâm yürütüyorlar. Kıbrıs Türkleri ise takatlerinin son haddine gelmişlerdir.

PAZAR

Kurt

Hürriyette bir haber:

- Karakış yüzünden kurt sürüleri köylere indi.

- Bereket şehirlere inemiyorlar... dedi birisi.

Cevap:

- Şehirlerimiz kurtlarla dolu, hele kar yağdı mı kâr peşine çıkan kurtlarla...

Hem bunlar dağdan inme kurtlardan daha da insafsız.



BİZİM YOKUŞ

İki eski dost

Selâmi İzzet

O NU unutamam. Onu unutmamalıyız. Yalnız kalemi ile yaşayan adamdı Selâmi İzzet. Bir ara Şehir Meclisi âzası oldu galiba.. Belki buna benzer geçici birkaç işe daha talimmiştir. Ama bunlar. Yokuş'ta geçmiş elli yıl içinde sayılacak yer tutmaz.

Selâmi'yi nasıl tanıdığımı çizgi çizgi hatırlıyorum. Elimdeki kalem, şimdi gözlerimin önünden geçen eski bir filmi yazıyor: Servet-i Fünun'u çıkardığım



Selâmi İzzet Sedes

günlerde, postacı bir şiir getirmişti. Nekarât beyti hâlâ ezberimdedir:

İki irizümrüt olmuş baharın rengi:
Gözlerinin hare hare yeşil çelengi!

Ertesi hafta yayınladım. O gün, matbaadaki küçücük odanın kapısından içeriye bir genç girdi, pek sevimli, pek şık genç: Başında, gözlerin alışmadığı kadar basık, üstü geniş bir fes. Küçük çerçeveli, fildişi bir yüz. Bal rengi gözler. Sırtında koyu lacivert, usta elinden çıkmış bir kostüm. Ufak yapılı, kıvrak bir vücut.

Bu sevimli ziyaretçi, Servet-i Fünun'da o gün manzumesi yayınlanan şairdi: Selâmi İzzet...

Yazı hayatına vezinli bir yürüyüşle giren Selâmi İzzet, bir ara «Fağfur» isimli bir sanat dergisi çıkardıktan sonra, şiire veda etti ve sanatın başka bir bölümüne yöneldi: Hikâyeye, romana...

Hemen her gazetede bir eseri yayınlanmıştır. Ama sürekli çalıştığı gazete Akşam'dır: Necmettin Sadak'la, Kâzım Şinasi ile dosttular, arkadaştılar.

Hikâyelerinin, romanlarının çoğu, Türk tabiiyetine geçirilmiş Fransız hikâyeleri ve romanlarıdır. Okurlarımız, ünlü Fransız yazarlarının çoğunu onun kaleminden tamdılar.

Ahmet Haşım: «Her biri bir adamı ölümsüzlüğe yükseltmiş

bunca şahesere imza attığı halde, hâlâ edebiyatta yeri yok» diye, Selâmi'nin talihsizliği ile zalimce alay ederdi.

Hüseyin Rahmi Gürpınar'la Ali Naci Karaca'nın arasında, edebiyatımızın meşhur Sulukule kavgalarından biri başladığı zaman, ansızın Selâmi de kolları, paçaları sıvayıp Ali Naci'nin yardımına koşmuştu... Büyük romancı, öfkesiz bir hayretle: «Ayl Selâmi, sana ne oluyor demişti, ıslak peştimal gibi ayaklarına dolanıyorsun?»

Galiba bu gençlik atılganlığı, edebiyatta onun ilk ve son kavgasıdır.

Akbaba'nın yedek parçalarını yazarken onu anmamak olmaz. Selâmi, öyle cıvata gibi, somun gibi ufak tefek yedek parçalardan da değildir. Büyük, önemli yedek parçalarımızdandı. Koleksiyonlarımızın çoğunda onun tatlı, kıvrak hikâyelerine rastlarısmız. İki güzel romam da yine eski ciltlerimizde taptaze duruyor.

Galatasaray takımının eski oyuncularından Selâmi İzzet, sağlığını erken kaybetmişti: Gençliğinde kendisinden çok çeken kalbi, yaşlılığında ona çektirmeye başlamıştı artık...

Hovarda çocuktu doğrusu: Poker masasında servetini, içki masasında sıhhatini cömertçe tüketmişti!

Ölüme birdenbire düşmedi, adım adım indi...

Son günlerde, başka bir ölüm haberi, kalbime sıcak bir göz yaşı gibi düştü: Eşi Nihâl Sedes de ölmüş!

O, yalnız Selâmi İzzet'in karısı değil, kocasının daha büyük bir yazarını da kızı idi: Tefik Fikret-Halîl Ziya Ekolünün meşhur romancısı, Eylül yazarı Mehmet Rauf'un...

Şimdi Bizim Yokuş'ta, dedenin ve babanın soylu kanını taşıyan bir genç yazar, onların toprak üstünde gülmemiş yüzlerini toprak altında güldürmeye çalışıyor: Ünlü gazeteci İzzet Sedes, Selâmi'nin oğlu, Mehmet Rauf'un torunudur!

Akagündüz

Bizdeki hafıza nankörlüğünden korkuyorum artık: Akagündüz'ü unuttuk!

Mehmet Emin bizim milli şairimiz adım şerefle taşır. Ömer Seyfettin, Ali Canip, dilde milliyetçiliğin bayrağını ilk açanlardır. Ziya Gökalp bu akımı plânlayan ilk düşünürümüzdür. Ama Akagündüz?.. Şiirleri ile, romanları ile, hikâyeleri ile ilk örnekleri, güzel örnekleri, heyecanlı örnekleri veren kalem değil mi?

Onyediy, onsekiz yaşındaki hafızamda yer etmiş iki mısra hâlâ dilimdedir:

En sonra düştünüz toprak üstüne,
Tarihte bir altın yaprak üstüne!

Bunu, bütün meşrutiyet gençliği ezberlemişti. Bu, o yılların bütün törenlerinde okunmuştu.



Akagündüz

Bu iki damla gözyaşı, iki kahraman için düşmüştü kâğıda: İlk hava şehitlerimiz Nuri ve Fethi için!

Biz onu unuttuk... Ne ölüm günlerinde bir anma töreni, ne gazetelerde bir inceleme. Okul antolojilerinde bile, tek mısraı tek insanın ezberinde kalmıyacak ne uydurmalar var da Akagündüz yok. O Dikmen Yıldızı, o Bu Toprakın Kızları, o İki Süngü Arasında, o sayısız belirsiz romanlar, hikâyeler, şiirler yazarı Akagündüz...

Onu ilk önce Fatih'in türbesi önünde çırpına çırpına konuşurken uzaktan tamdım: Balkan bozgununda Bulgar ve Yunan orduları İstanbul üstüne yürürken, biz İstanbul gençliği de Fatih'in türbesi üstüne yürümüş-tük bayraklar ve çiğnelerle...

O gün orada hangi lise öğrencisine, hangi üniversite öğrenci-

sine: «Haydi» deseniz, kalbini bir el bombası gibi koparıp düşmana fırlatırdı. Öyle bir gündü o gün, öyle bir konuşmaydı o konuşma...

Sonra, Bizim Yokuş'ta, Türk yurdu kitabevinde tanıştık: Tipki tüysüz, ablak bir kedi başı idi insan vücudu üstünde!

O yıllarda, büyük satış yapan, Alay adında bir mizah dergisi çıkardı Akagündüz: Yalnız politika, yalnız yerme, yalnız taşlama idi yazıları da, karikatürleri de...

Sadrâzam Sait paşa, kendisine yazdığı açık mektuba fena halde öfkelenmişti: «Aka mıdır, kaka mıdır, kimdir bu herif?» demişti.

Aka, bir başka açık mektubunda, Osmanlı vezirinin «uymaya alışmadığı» bir pervasızlıkla: «Aka'dır ama, senin ağzına kaka daha lâyk!» demiş, herkese parmak ısırtmıştı...

Akbaba çıkmaya başlayınca, bize Ankara'dan manzûmeler, mektuplar göndermişti. 1923—1924 koleksiyonlarımızda başlar bunlar. Çoğunda «Serkenkebin» imzasını kullanırdı.

Gençliğinde zabıt olmayı kurmuştu. Kuleli idadisine girdi, ama hastalanınca ayrıldı, sonra Paris'e gitti, güzel sanatlar okuluna yazıldı. Yurda dönünce, getirdiği hür düşüncelerle, meşrutiyetten önce İttihat ve Terakki cemiyetine girdi. Otuzbir mart isyanına karşı o da Hareket Ordusu içinde ve İstanbul üstüne yürüyenerler arasında idi.

Bu eski ittihatçı, Birinci Dünya Savaşı içinde politika arkadaşları ile çatışmaya başlamıştı artık.. Korkusuzca çatışmaya!

Bir gün, Ömer Seyfettin:

— Yusuf Ziya, cancağızım, kurbağa nasıl sinek avlar, bilir misin?.. Dedi.

Yüzüne baktım gülümsüyerek, o anlattı:

— Sinek, kurbağanın gözüne konar, aldırılmaz. Yanağına konar, aldırılmaz. Burnuna konar, aldırılmaz. Tam dudağına konuncaaa, hap der, yutuverir!

Bunu, Kara Kemâl'lere, doktor Nazım'lara meydan okuyan Akagündüz için söylemişti Ömer.

Aradan ya bir hafta geçti, ya iki... Ömer Seyfettin, telaş içinde yanıma koştu:

— Kurbağa hap dedi cancağızım, kurbağa hap dedi!..

Akagündüz'ü tevkif etmişlerdi: Vestiyerdeki paltosunun cebine numaraları alınmış banknotlar koydurup, Tokahyan'dan şantajla para aldı diye!

Son yıllarında hasta idi. Ama her akşam, eski alışkanlığını bozmadan Karpıç'e geliyor, tezgâh başında, dostları ile kadehini yudumluyordu.

Bir romanı vardır: Odun Kusu... İlk gençliğimde okumuştum. Ne zaman kış günleri bir şömine karşısına otursam, yanan kütüklerden burnuma o romanın unutulmaz kokusu, unutulmaz keyfi gelir...

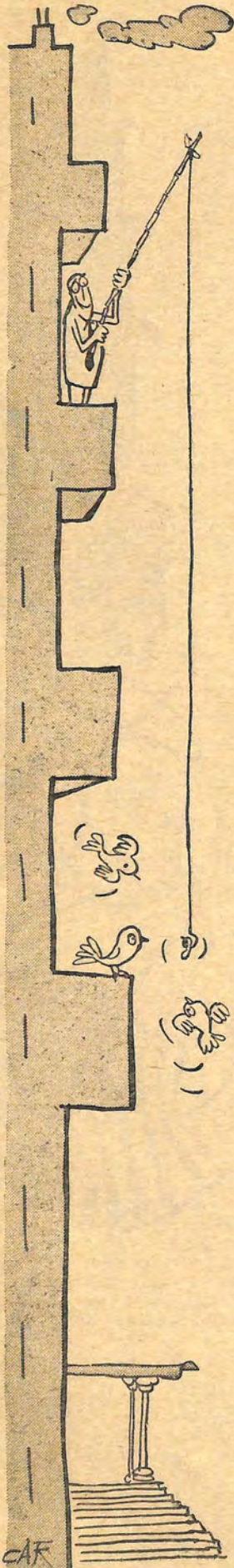
Ben aratıp bulduracağım. Siz de bulursanız okuyunuz: Akagündüz'e hayran olmak için yer-ter!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bizim Yokuş

Sayın okurlarımızdan aldığımız mektuplarda, Bizim Yokuş'un kitap olarak yayınlanması istenmektedir.

Akbaba'da yayınlanması biter bitmez bu isteklerinin yerine getirileceğini, gösterilen büyük ilgiye teşekkürle bildiririz.



Yazısız

anKara nimet arzık

MEKTUBU

NAZMIYE DEMİREL

Pusuya yatmış gazeteci düşündüyordu: Pusuya yattığı yerin yakınında çift kapılı, 54, yok 55 model bir Şevrole durmuştu. Şoför mahallinde koyu renk mantolu, kara-kaş, karagöz (gerçekten griydi gözleri) bir kaşının ucunda bir ben oturmuş, genç bir hanım, kararlı bir jestle kapıyı açmıştı.

Hanım, Başbakanın eşi, Nazmiye Demirel'di. Otomobil kendi otomobili. Kaşının kenarındaki ben, kendi benli...

Gazeteci de düşündüyordu kendisini göstermemeğe çalışarak: «E, güzel hanı... Zevcine duyduğum nahoşluktan ötürü, güzel değil diyemem.» Belki hoyratça güzel, amma güzel... Bu «ye ye» devrinde, yaşlı bir Başbakanı tahammül edilir, yaşlı bir Başbakanı edilemez, diye!

Gazeteci, Hasan Sakının hanımı Melâhat Sakıdanberi çok başbakan görmüştü. Hepsı bunun anası sayılırdı. Gene en alımlıları, süsüyle, fiyonguyla, küpesiyle, çalımıyla Melâhat Sakıydı. Ondan sonra Berin Menderesi görmüştü, topluca muntazam ve olgun çağda Ondan sonra Mevhibe İnönüyü, son derece hanımefendi, zarif, amma büyükanne... Ondan sonra nikâh kayın validesi tipli bayan Ürgüplüyü... İlahi Demokrasi, bunca senedir bu beşinci Başbakan ancak... O kadar azmış değişen!

Nazmiye Demirel, Buğday sokagındaki üç katlı evine giriyordu, kocaman gözleri azıcık sertçe, hayata baka baka. Kıpırsacık burnunun tabiatı koklar bir duruşu vardı. Siyah saçları güldü. Kanaryalarını, akvaryumunu, her sabah Başbakanımıza tazecek yumurta veren gayretli tavucuklarını bulacaktı. Bu onun için çocukluk kirlilerinin havasıydı da azıcık da...

Ailenin «köy kahvesi» dediği, ka-

Ve Nazmiye Demirel

Rolünü fena oynuyor denemez! Denemez ki!.. Kızılâdelikleri tam — sıkı durun — çeyrek asıra ulaşan CHP'li hanımlar çengel atamıyor!

«Tuğra'da (bir pastahane) toplanı yapılr m» gibi ufaktan tenkitlerde kahyorlar: Yoksa savuar vivri yemiş yutmuşluklarında o kadar zararsızından başlamazdılar ataklara...

Nazmiye Demirel, bütün büyükleri hacı olan bir aileye mensuptur. Süleyman Demirel'le akraba çocuklarıdır. E, akraba akrabanın kahrına daha kolay tahammül eder! İyi geçinen bir çifttir Demirel'ler... Ağzı propagandası der ki: «Kendi işini kendi görürmüş Nazmiye hanım... E, o kadcırcığını der propaganda.

Eh, o kadcırcık ta desinler artık.. Hep caka propagandası dinleyecek değiliz ya, biraz da tevasu propagandası olsun!

Propaganda gene der ki: Nazmiye Demirel kendi elbiselerini kendi diker. Hımm... O Tuğradaki çayda, o kusursuz kuplu, siyah, «V» dekolte elbiseyi kendi dikmişse... e, pes! Pes'in pes! Amma n'olur propagandacım, âheste çek kürekeri!..

Konuşurken — bunu propaganda demes — son heceleri çekştirerek konuşur. «Nasılınıız. ? İyi misiniiz?... Biraz sayn Mevhibe İnönü gibi... Bir benzeyiş daha vardır Mevhibe İnönüyle, öğrendiği lisanı

nepe, sandalya, masa, her şeyin demokratik bir tıksıklıkta durduğu, bahçeyle zemin kata girdi... Koltukların üzerinde kılıflar, her zamanki gibi pürüzsüzdü, Nazmiye Demirel'in hayatı gibi...

Yukarıdaki Anadolu tipi lüks kat bomboşluğunda duruyordu.

Kendisini, ihtiyar bir işçi kadın karşıladı...

Ve pusudaki gazeteci, pusundan kalktı düşüne düşüne...

«E, güzel hanı» dedi...

Ve bir yolculuğu hatırladı. Başbakan daha vatandaş Demirelken beraber yaptığı. Seçim yolculuğuydu. Uçakta, kuyruğa yakın, gelenek üzere Demirel oturmuştu. Yanında karısı vardı, gelenekle zıt olarak... Gelenek, böyle yolculukların «er kişiler arasında» başlamasını ve «er kişiler arasında» bitmesini isterdi... Başbakan olacak kişinin öyle «çağdaşlıklar» vardı şükür, tâ o zaman da... Çağdaşlıkları olmasa n'apardık?

Gazeteciler kendisine rahat vermiyorlardı. Karısı pek az lâfa karışıyordu. Demirel ayağa kalktı daha rahat görüşmek için. Ve azıcık daha «hür» bir üslupla görüşmeğe başladı. Nazmiye Demirel, iki üç kere, kocasının ceketinin ucunu çekti, kapı ipi çekercesine: «Ey kapı! Bunca açılmak doğru değil» dercesine!.. Gazeteci jesti hoş bulmuştu, genç kadını da sempatik!

Comme c'est difficile la vie... (Hayat pek çetin)... Bir tiyatrodaki, insan orta halli bir role çıkmak için, normal olarak iki ay hazırlanır değil mi? (Tabii Devlet Tiyatrosundan bahsetmiyorum. Orda sanatkar karpisi ve memur zihniyeti hâkim!) Hayata öyle hazırlanamıyor insan. İnsafsız hayat, insanın eline bir rol tutuşturuyor ve «oyna» diyor «oyna, provası!»

büyük sahneye çıktı:

çabuk unuttur. Amerikada öğrendiği İngilizceden pek bir şey kalmamıştır hafızasında.. İnsanda hafıza mı bırakıyorlar?

Alaturka deyimle, «Hüsnüniyet sahibi» bir hanımdır. Rahat ta bir tarafı vardır Nazmiye Demirel'in. Rahat ve iddiasız!

Oldukça «hâkim» bir mizacı...

Bahkesirde bir yolculukta gene gazeteciler bazı müşahadelere bulunmuşlardı. Gene seçim öncesiydi. Balıkesir havaalanında Demireli karşılamaya gelmişlerdi. AP, birkaç AP'li hanım da getirmişti alana, bayan Demireli ağırlasınlar diye... Süleyman Demirel, ilâ açık otomobile binmişti arkasına bakmadan. Hemencecik arkasındaki otomobile, nedimeler peşinde, Bayan Demirel kararlı kararlı yürümüştü, ve bir hak alırcasına rahat, hak alıyordu da! Şeref mevkine kurulmuştu. Hoşlanın bu jestten ahbaplar! Süklüm püklümleri o kadar sevmeyin!..

Napoleon demiş ki... «Kadınlar öyle yaratıklardır ki, herhangi bir kadını prenses yaparsanız, ve o gerçekten prenses olur! Amma herhangi bir eri mareşal yaparsanız, mareşal üniformasının altında, ömrü boyunca er sırıtır!..»

Nazmiye Demirel, işte böyle bir genç kadın. Mareşale gelince... Mareşal yok ki bizde, üniformasının altında er sırtısın! Va mı?..

DEMİREL 'MİLLETÇE GÜLKİNMEYİZ LAZIM..' DEDİ.



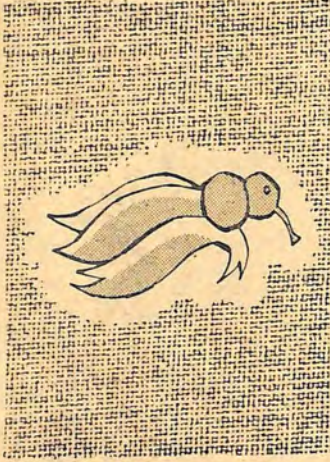
—AMAN KOCACIĞIM, SAKIN SİL-KİNEYİM DEME!..



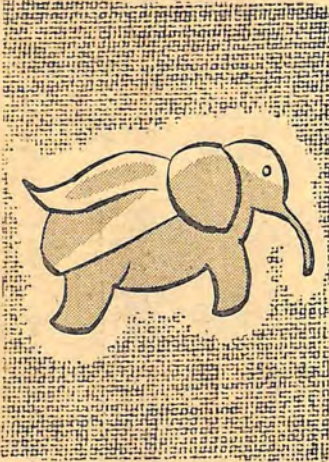
ADAMO'NUN ŞARKISI :
"HERYERDE KAR VAR,
"SOBAM SERİN BU GECE..."



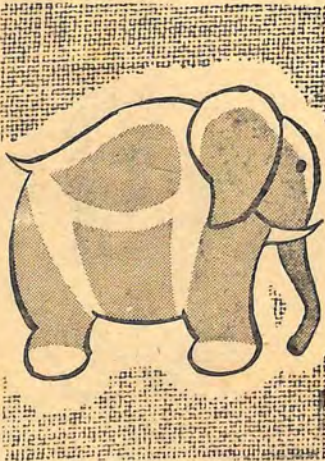
Herkes



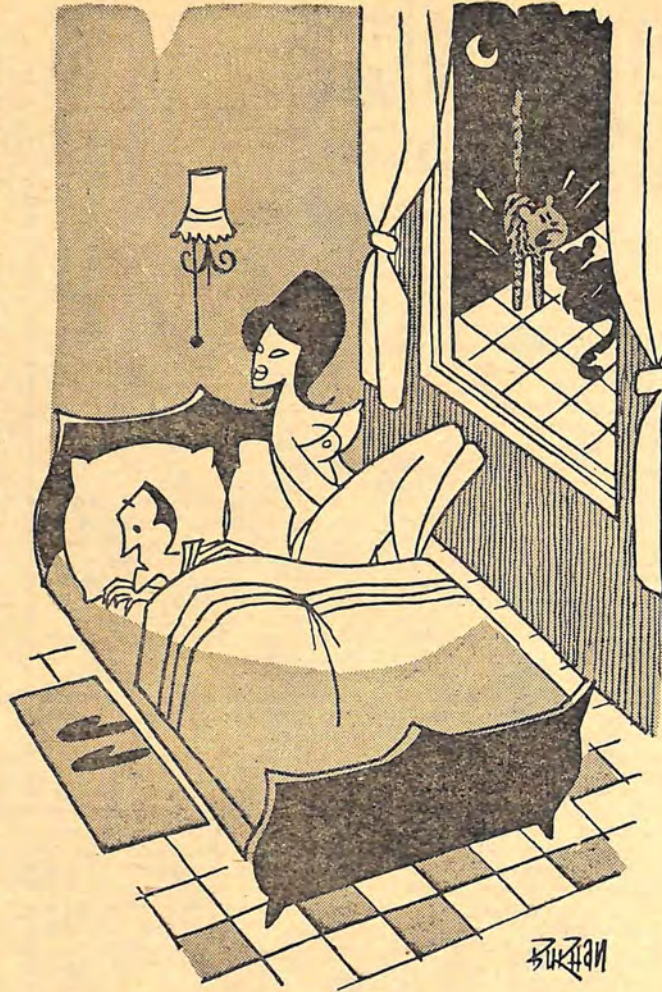
Kendini



Nasıl



Görür?..



— Bu kedilerin sesi sana bir şey hatırlatmıyor mu?..

Altın para

Her çeşit eşya satan büyük bir mağazaya giren müşteri, yerde bir altın gördü. Kimsenin dikkat nazarını çekmeden almak için yere eldiveninin tekini düşürdü ve eğilip onu altın paranın üstüne koydu ve öylece kaldırmak istedi, yapamadı. Kapıya kadar yürüdü sonra tekrar dönerek bu sefer yere gazete attı, aynı numara ile parayı kaldırmak istedi, yine beceremedi. Mendilini, şapkasını düşürdü, bir türlü altını kaldırmaya muvaffak olamadı. Bu sırada yanına yaklaşan mağazanın tezgâhtarı:

— Beyim, dedi, müsaadenizle size hatırlatalım ki, yeni kolamız gördüğünüz gibi her şeyi böyle sağlam bir halden yapıyoruz!

Komik

Bir komedi artisti, karikatürist arkadaşına:

— Ne yapayım, diyordu, elimde değil, komik bir şey görünce katıla katıla gülmekten kendimi alamıyorum.

— Peki o halde kendi kendine nasıl traş olabiliyorsun?..

Korkunç dakikalar

Pilot, uçağıyla saçları diken, diken bırakan akrobasi numaraları yaptıktan sonra yanında duran arkadaşına döndü:

— Bahse girişim ki şimdi bizi yerde seyredenlerin yarısı nerdeyse düşeceğimizi sanmışlardır.

Bu sırada, diktüğü ecel terlerini silen arkadaşı homurdandı:

— Yalnız yerdekiler değil, havadakilerin yarısı da bu düşüncede idi.

Cokey pantolonu

Dilenci kapıyı çaldı, çıkan kadına üstündeki lime lime pantolonu göstererek, giyecek bir pantolon istedi.

Kadın, cokey olan kocasının eski bir pantolonunu çıkarıp verdi.

Biraz sonra, dilenci yine kapıyı çaldı:

— Affedersiniz bayan, dedi, sizde eski bir at var mı?

Dalgıç

Dalgıç suya atladıktan, yarım saat sonra, gemisinin kaptanından şu emri aldı:

— Çabuk yukarı çık, batıyoruz!

Sır!

Evin hanımı, hizmetçi kıza sırrını açtı:

— Kocam beni sıkıya başladı artık. Her zaman ayakları buz gibi..

Hizmetçi kız, tasdik etti:

— Haklısınız hanım, ben de aynı fikirdeyim!..



— Kariğim, galiba alaca on lira kalmış!..



şey unuttun... Cüzdanımda



— Şu Aysel'in bir cazibesi var ama, ne?..
— Nişanlısı!

Centilmen!

İyi kalpli olduğu kadar pot kırmada, çam devirmede eşsizdi Bay Orhan, centilmenliği de kimseye vermezdi. Bir gün otobüste, güçlükle bir yer bulmuştu, bir istasyon sonra, çirkin mi çirkin bir kadın bindi, gelip onun önüne dikildi.

Bay Orhan, onu görmemezlikten geldi. Fakat sonra centilmenliği tuttu, ayağa kalkıp yerini verdi. Kadın teşekkür ederek otururken Bay Orhan mırıldanır gibi bir sesle:

— Vazifemiz, hamfendi, teşekkür ne lüzum var, ben öyle yalnız genç ve güzel kadınlara yer veren münasebetsiz insanlardan değilim!

Tedbir

Lokantanın şef garsonu, yemek saatinden evvel garsonları toplayıp onlara şu talimatı verdi:

— Bugün arkadaşlar, her günküden daha sevimli, daha mültefit, daha terbiyeli davranacaksınız..

Garsonlardan biri sordu:

— Bugün bize hatırlı misafirler mi gelecek?..

Şef garson:

— Hayır, dedi. Bugün etimiz biraz kart ve sinirli..

Kadın ve para

Bir iş adamı, arkadaşına dert yanıyordu:

— Dün bizim emektar veznedarımız kasayı alıp gitmesin mi!.. Herhalde bu işi bir kadın yüzünden yapmıştır..

— Bence yanıyorsun dostum. İşin içinde kadın olsaydı yalnız kasayı değil, patronu da beraber götürürdü.

Hayır!

İki arkadaş arasında:

— Dün gece Ertegül'e evlenme teklif ettim, bana ne cevap verdi biliyor musun?

— Hayır..

— Kim söyledi sana bunu?

Bir şartla...

Bertrand Russel, her fırsatta doktorları iğnelemek âdetinde idi. Bir gün yolda bir doktor arkadaşına rastlar, doktor, tanınmış İngiliz düşünürüne sorar:

— Nasılsın üstad?

Bertrand Russel:

— Beni masrafa sokmayacağına söz verirsiniz söylerim!



— Ben bu katı senin en lüks apartmanına değişmem abi!..

Güller ve Aşk

O. Henry'den çeviren: Gönül Suveren



M EŞHUR seyyah, sanatkar ve şair Ravenel, 'elindeki mecmuayı yere fırlattı. Pencerenin önünde oturmakta olan Sammy Brown, hayretle irkilerek döndü: — «Ne o Ravy? Kritikler eserlerini beğenmemişler mi?» Sammy, bir borsacının kâtibi idi.

Ravenel, neşeli bir tavırla cevap verdi. «Aşk öldü, Sammy!» Ravenel, çok ciddi olduğu zaman böyle neşeyle konuşurdu. Mecmuayı alarak, sayfelerini karıştırdı. Ciddi ciddi, «Senin gibi bir sanat düşmanı bile bunu anlayabilir,» dedi. Ravenel, ancak karşısındaki takılacağı zaman böyle ciddi bir tavırla konuşurdu. «Bir zamanlar bu mecmuada Poe ve Whitman gibi devlerin hikâyeleri çıkardı. Bir de sunlara bak. Kalörifer kazanlarıyla alâkalı bir yazı. Başkının vurmadığı bir ayı hakkında bir şiir. Bir fabrikaya bir casus gibi girerek orada bir hafta çalışan bir genç kızın yazdığı hikâye... Garaj ve benzin kokan bir hikâye daha. Adı da, 'Aşk perisi ve şöför!'... Daha neler de neler... Bu mecmua aşkın ölüm ilanı sayılabilir, Sammy.»

Sammy Brown, pencerenin önündeki koltukta rahat bir tavırla oturuyordu. Elbisesi göz alıcı bir kahverengiydi. Üstelik kocaman kareleri de vardı bunun. Elbisenin rengi, ceketinin cebindeki dört sigara çok uyuyordu. Ayakkabıları bej, çorapları gri, gömleği maviydi. Bunun kolalı yakasının önüne de kocaman bir kelebek konmuş ve nazlı nazlı kanatlarını açmıştı sanki. Sammy'nin hiç de mühim olmayan çehresi yuvarlak, pembemsi ve şirindi. Gözlerine gelince... Firari aşkın ona hiçbir zaman sığnamıyacağını anlamak kabildi bu gözlerden.

Ravenel'in apartmanının o penceresi asırdide ağaçlarla dolu eski bir bahçeye bakıyordu. Yüksek tuğla bir duvar bu bahçeyi gelip geçenlerin gözlerinden saklamaktaydı. Ravenel'in odasının karşısında pek eski bir konak vardı. Ağaçların arasında kaybolmuş gibiydi bu. Konak, muhasara edilmiş bir kaleden farksızdı. Şehir, dört bir tarafında homurdanıyor, gürliyor, kükrüyor bağırıyor, çifte kanatlı kapılarını yumrukluyor, bahçeyi çiçek yağmuruna tutuyordu. Konakta, evini çok seven ve bunu satmağa hiç yanaşmayan yaşlı bir adamcağız oturuyordu O muhasaradaki kale böyle bir yerdi işte.

Sammy Brown, haftada üç dört defa Ravenel'in apartmanına gelirdi. O da şairin kulübündendi. Zira aslında Brown'lar meşhur bir aileydi ama Sammy iş hayatına atılarak, 'bayağılaşmıştı.' Genç adam öyle ölen aşkın arkasından ağlayacaklardan değildi. Onun hassas kalbine en fazla borsa haberleri tesir ederdi. At yarışı tahminlerinde de ondan ustası yoktu. Genç adam, Ravenel'in penceresinin önünde oturmaktan çok hoşlanırdı. Şairin buna itirazı yoktu. Sammy'nin onun konuşmasından zevk aldığı belliydi. Delikanlı modern çağın ve pratik zekânın mükemmel bir timsali olduğu için Ravenel de bütün hıncını ondan çıkararak, bayağı rahatladı.

Sammy, iş hayatının sebep olduğu bir bilgiçlikle, «Derdinin ne olduğunu anladım,» diye başını salladı. «Mecmua yolladığın bazı şiir-

leri kabul etmedi. Ondan bu kadar hiddetlisin.»

Ravenel, sakın sakın mırıldandı. «Sen tahminlerini at yarışlarına sakla... Bu mecmuaya benim de bir şiirimi koymuşlar.»

Sammy, sigarın pencereden dışarıya üflediği dumanlarına dikkatle bakarak, «Şiirini bana okusana,» dedi.

Aşıl gibi, Ravenel'in de zayıf bir tarafı vardı tabii. Mecmuayı açarak okumağa başladı.

«DÖRT GÜL»

Bir güllü başına taknuştın,
(Bu beyaz gül masumiyetin
sembolüydü.)

Birini göğsüne ilıstırmıştın,
(Kırmızı gül, aşkın doğduğu-
nu müjdeliyordu.)

Başka bir güllü dalından kopardın.
(Pembeydi bu. 'Evet,' mâna-
sına geliyordu.)

Birini de bana verdin. Bence bu...
Dikenli hâtıralarla doluydu.»

Sammy, hayran hayran, «Fevkalâde!» diye bağırdı.

Ravenel, sabırlı bir istihzayla cevap verdi. «Daha on mısra var... İnsan her mısraın sonunda hafifçe duruyor. Tabii...»

Sammy, üzülüyordu. «Gerisini de oku, dostum Gerisini de oku. Sözünü kesmek istememiştin. Bilirsin ben bu işlerden pek anlamam. Şimdiye kadar gördüğüm şiirlerin her satırının sonu bir acaipti... Haydi, haydi, oku.»

Ravenel, içini çekerek mecmuayı bıraktı. Sammy neşeyle, «Pekâlâ,» dedi. «Bir daha sefere okursun. Ben artık gideyim. Saat beşte randevum var.» Gölgeli yeşil bahçeye son bir defa baktıktan sonra, soğuk bir müzikli komedinin. tatsız bir şar-

kısını ıslıkla beceriksizce bir şekil-
de çalarak, dışarı çıktı.

Ertesi günü akşam üzeri, Ravenel pencerenin önündeki koltuğa oturmuş, para canlısı olmadığı anlaşıl-
an ihtiyarın bahçesine bakmaktaydı. Şair, son şiirinin bu mısraını daha derin mânâlı bir hale sokma-
ğa çalışıyordu. Birdenbire telaşla doğrulup oturdu. O arada ilham perisi de kaçıverdi tabii.

Ağaçların arasından, eski kona-
ğın bir penceresi, gayet iyi gözlük-
üyordu. İşte şimdi bu pencerede be-
yazlara bürünmüş bir melek duru-
yordu. Kız, Ravenel'in aşk rüyaları-
nın ve şiirlerinin canlı bir sembolü
gibi idi. Gençti. Bir çiğ taneşi ka-
dar taze, fidan kadar nazlıydı. Var-
lığıyla trafik uğultusunun sardığı
bahçeyi küçük bir cennet haline
sokmuştu. Şairin methettiği her çı-
kesten de güzeldi o. İşte Ravenel
kızı ilk defa böyle gördü. Genç kız
biraz daha pencerede durdu. Geri
çekilirken şairin büyülenmiş kula-
ğına arabaların homurtusu arasın-
da kuş civıltıları kadar tatlı bir ses
erişti. Kız şarkı söylüyordu.

Sanki kader, şairin 'Aşkın' öldü-
ğünü iddia etmesine kızmış, onun
karşısına bu genç ve güzel hayali
çıkarmıştı. Kızın tesiri o kadar
kuvvetliydi ki, Ravenel'in dünyası
bir anda değişiverdi. Genç kızın otu-
duğu evin önünden geçen arabalar
tatlı bir aşk şarkısını söylüyorlar-
dı şimdi. Gazetecilerin sesleri kuş
civıltısından farksızdı.

İşte aşk, taş ve tuğla ormanda
kaybolduktan sonra böylece o ba-
hçede ortaya çıkmış oluyordu.

Ertesi günü akşam üzeri, saat
dörtte, Ravenel tekrar eski bahçeye
doğru baktı. Ümidini bağladığı o
pencerede şimdi dört vazo vardı.
Bunların içine kocaman birer gül
konmuştu. Pembe, beyaz, kırmızı,
beyaz... Şair, donmuş gibi durur-
ken genç kız da pencerede belirdi.
Güzelliğiyle güllerin gölgede bırakı-
yordu. Bir an Ravenel'in pencere-
sine bir göz attı. Sonra da onun
kendisini ateşli fakat yine de hür-
met dolu bakışlarla seyrettiğini
farketmiş gibi usulca geri çekildi.
Şimdi pencerede o mis kokulu işa-
retler kalmıştı.

— «Evet! İşaretler!» Ravenel gi-
bi bir şairin bunların ne mânâya
geldiğini anlamaması hakikaten
ayıp olurdu. Genç kız onun. «Dört
Gül» adlı şiirini okumuş ve bunun
tesiri altında kalmıştı. Muhakkak
ki Şair Ravenel'in karşısı apart-
manda oturduğunu biliyordu. Onun
resmini de mecmualarda görmüştü.
Bu nazik, ince, mütevazı işareti an-
lamamazlıktan gelmek doğru olma-
yacaktı.

Ravenel güllerin yanında küçük
bir saksının durduğunu farketti.
Hiç çekinmeden, gıdıp dürbünü
aldı ve perdenin arkasından pence-
reye doğru baktı. Saksıda bir sar-
dunya vardı. Çiçek açmış bir sar-
dunya.

Şairlere has o iç güdüsüyle raf-
tan eski, lüzumsuz bir kitabı aldı.
Bunun 'Çiçeklerin dili,' kısmını
açtı.

«Sardunya... Sizinle buluşmak is-
tiyorum mânâsına gelir.»

Aşk böyledir işte! Kaybolduktan
sonra tekrar ortaya çıktığı zaman
hediyeler ve kendi örgüsünü de ge-
tirir. Müsaade ederseniz, şöminenin
önünde oturup, sessiz sedasız çor-
ap örer.

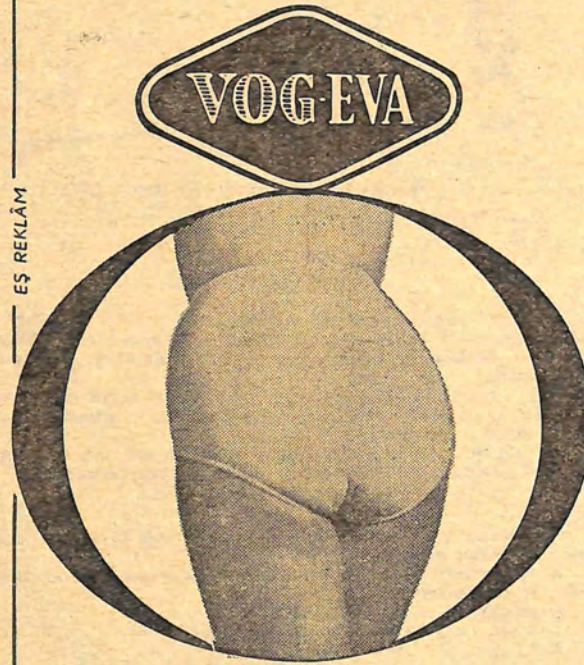
Ravenel, gülümsedi. Kazandığını
anlayan bir Aşk güler. Seven bir
kadın ise zaferle birlikte gülmek-
ten vazgeçer. Aşk, mücadeleye ni-
hayet verir. Kadın o zaman kendi
kavgasına başlar.

— «Ne hoş bir fikir bu! Görmem
için penceresine dört gül koydu.
İnce, hassas bir kız olmalı o... Evet,
onunla konuşmalı.»

Bir kapı çarpılarak kapandı. Bir
ışık duyuldu Sammy geliyordu.

Ravenel, tekrar güldü. Bugün,

Rahatını ve sıhhatini düşünen hanımların külotu



fully fashioned

Tekniğinde HELENKA ipliği ile özel surette imâl
edilen hanım külotları:
Elâstikiyeti sayesinde vücudunuzu tamamen sarar
ve KORSE vazifesi görür

MUHTELİF RENKLERDE DÜZ, FILE, YARIM FILE
ve FANTAZİ ÇEŞİTLERİ İLE
VOG - EVA hanım külotları bir VOG - GALİ mamûlûdür

HER YERDE ARAYINIZ

(Reklâmcılık: 5126—16)

Sammy'e de kolaylıkla tahammül edilecekti. Son model elbiseler giyen, at nalı şeklinde kravat iğnesi takan, şişman suratlı Sammy'e! Doğru dürüst konuşmasını bile bilmeyen o kâtime!

Sammy, yine hemen pencerenin önündeki koltuğa oturdu. Bahçedeki, tozlu yeşil ağaçlara baktı. Saatine bir göz attıktan sonra telaşla ayağa fırladı. «A! Dördü yirmi geçiyor. Kalamıyacağım, dostum. Dört buçukta randevum var!»

Ravenel, istihzayla karışık bir neşeyle, «Madem randevun vardı, neden geldin?» diye sordu. «Senin gibi iş adamlarının dakikalar ve hatâ saniyeler hususunda daha dikkatli olduğumu sanıyordum.»

Sammy, eşikte tereddütle durakladı. Yüzü daha pembeleşmişti. «Doğrusunu istersen buraya gelinceye kadar randevum olduğumu biliyordum. Ravy. Sana vaziyeti anlatayım, dostum. Karşıdaki evde güzel bir kız oturuyor. Ona bayılıyorum. Açıkçası onunla nişanlı gibiyiz. Fakat babası, 'Olmasın' diyor. Zavallı Edith'in benimle konuşmaması için de elinden geleni yapıyor. Kızın penceresini buradan görebiliyorum. Edith, alış verişe çıkacağını bana oradan bildiriyor. Bende gidip onu buluyorum. Bu gün saat dört buçukta sokağa çıkacak... Belki meseleyi sana daha önce anlatmam doğru olurdu. Ama senin buna aldırmayacağını biliyordum... Neyse... Bana müsaade...»

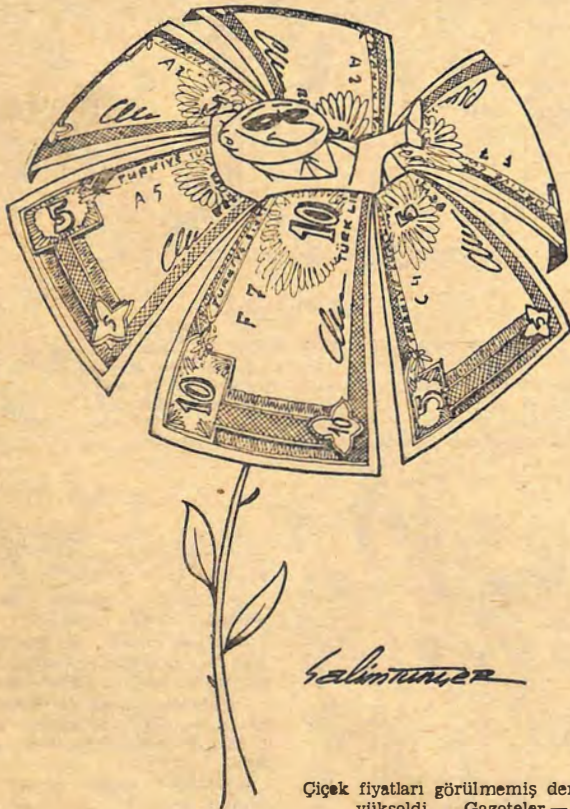
Ravenel'in tebessümü biraz ekşilemişti. «Kız sana nasıl haber veriyor?»

Sammy kısaca, «Güllerle» dedi. «Bugün pencereye dört gül koymuş... Onunla köşede buluşacağız...»

Ravenel, Aşkı eteğinin ucundan yakalamağa çalıştı. «Peki, o sardunya nedir?»

Sammy, holden bağdı. «O da yarın saati gösteriyor. Yani randevu dört buçukta!...»

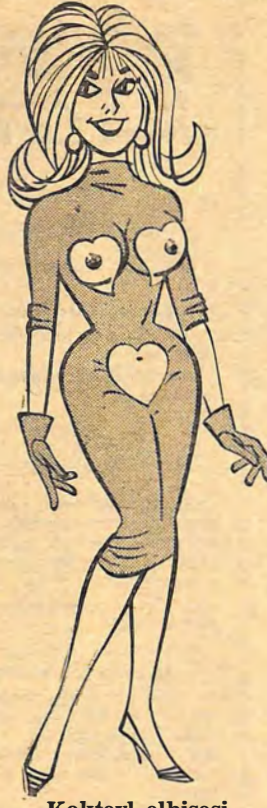
Çeviren :
Gönül Suveren



Çiçek fiyatları görülmemiş derecede yükseldi. — Gazeteler —

Koklayanın burnu düşecek!

Akbaba'nın 1966 defilesi :



Kokteyl elbisesi



Gece tuvaleti



Plaj kıyafeti

Geçmiş ola!..

- İnsan, saadetin kıymetini ancak evlendikten sonra anlıyor!
- Yok yahu, sahi mi diyor-sun?..
- Tabii ya... Ama, o zaman da iş isten geçmiş oluyor!

Dünya şöhreti Ali Muhiddin Hacıbekir



Evinize hergün bayram tadı getirir!

(AK—17)

BİR İNSAN BAŞI ÜSTÜNE

(Baştarafı 6. sayfada)

ha yankılanınca Muhbir ok hızıyla fırlayıp gitti.

Polis matrayla torbayı ağacın dibine koyup, yine TAREZ'e arkasını döndükten sonra:

— Biraz bişeyler ye de kendine gel, dedi, sonra hemen gidersin burdan...

TAREZ oturduğu yerden uzanıp matrayı aldı, ağzına dıktı, kana kana içtikten sonra:

— Sağol, dedi.

Torbadan çıkardığı ekmeği yemeğe başladı.

— Hep söylüyorum, dedi, gide-mem bir yere... Kendini benim ye-rime koysana!

Polis:

— Sen de kendini benim yerime koy, ne yapardın? diye bağırdı.

— Bilmem... Belki de görmezden gelir, burdan uzaklaşırdım.

— Sonra seni yakalasınlar burda, o zaman bana «bölgede neden gör-medin?» diye sorsunlar... Benim yerimde olsaydın... Bir de muhbir-in yerine koy kendini... Herif yap-tığı işi sevmiyor, belki de iğreniyor kendinden...

— Piyanist olmak istemiş...

— Şaşılasi bişey ama, ben de hep açığı olmak istemişimdir, büyük bir otelin açısı...

— Niçin?

— Bilmem... Bir açığı, pişirdiği yemekleri kimlerin yiyeceğini, o yemeği yemeğe hakları var mı, yok mu bilmez de, belki onun için... Ben senin de öldürülmenin doğru olup olmadığını düşünmüyorum. Açığı olsaydım severdim işimi, ama şimdiki işimi sevmiyorum ben de... Ya sen?

— Ben ne yaptımsa hep severek yaptım. Sevdim işimi...

— Öyleyse rahat öleceksin...

— Değil. Daha yapılacak işleri varsa insanın, ki hiç bitmiyor...

Polis birden aklına gelmiş gibi:

— Nerdeyse Muhbir gelir şimdi... Seni görürse burda?

— Sen niçin gitmiyorsun? Beni görmedin, beni duymadın... Bırak beni burda, git...

Muhbir'ü uzaktan gören Polis:

— Geliyor, sus! dedi.

TAREZ ağacın arkasına iyice sindi.

Yaklaşan Muhbir'e Polis:

— Bulamadın mı? Kaçmış mı? diye sordu.

Muhbir:

— Avcılarım, dedi, avcılarım tü-fek sesleri...

Muhbir yere eğildi, dişleriyle matrayı tutup, matrayı omu-zuna astı. Sonra yine ağzıyla tor-bayı yerden kaldırıp omuzuna astı. Ama tam bu sırada, ağacın arka-sındaki TAREZ'i görmüştü. Çok kı-

sa bir süre TAREZ'e baktıktan son-ra, onu görmezden geldi. TAREZ'i gördüğünü Polisin anlamasını iste-medigi için ordan uzaklaştı. Kuşku-lu bir bakışla Polis'e sordu:

— TAREZ'i görsen öldürür müy-dün?

Polis:

— Elbette, dedi, benim görevim bu; bunun için burda duruyorum. Yoksa kuşkun mu var onu öldüre-ceğimden...

Muhbir, alaylı bir sırıtsıyla:

— Yooo, dedi, ama ben suçlu ol-saydım, polisin apış arasına girer saklanırdım... Çünkü en güvendiği yer apış arası olduğundan, orasın-da suçlu aramak polisin hiç aklına gelmez. Ya da polisin cebine girer-di, ya da... Şapkasının altına giz-lenirdim...

— Ne demek istiyorsun sen?

— Hiç...

Muhbir sinsice bir süre sustuk-tan sonra:

— Hiç adam vurdun mu? diye sordu.

— Vurdum, ama uzaktan... Bir kere de askerdekten bir casus kur-şuna dizilecekti. Bizim mangayı gö-revlendirdiler. Casus, duvarın di-binde gözleri ve elleri bağlı duru-yordu. Biz nişan aldık. Teğmen «Ateş!» komutu verdi. Ben nam-luyu biraz yere eğdim, kurşunum hedef dışına vurdu.

— Casus kurtulsun diye mi?

— Yooo... Öbür kurşunlarla na-sıl olsa delikdeşik olup ölecekti, öyle de oldu...

— Sence haksız bir cezaya mı çarptırılmıştı?

— Bilmem... Hiç böyle bişey dü-şünmedim. Ama haksız kurşuna di-zilmiş olduğunu sanmam...

— Eskiden tanıdığın biri miydi?

— Hayır...

— Öyleyse, neden kalbinden ya da kafasından zımbalamadın?

— Oldürmek bana göre değil de ondan olacak, yapamıyorum...

Muhbir, Polis'e yaklaşıp kulağı-na fısıldadı:

— Yerini söylesem sana... Sana göstersem onu... Vurur musun? Sonra da, ödülü almam için muh-birliğime tanıklık eder misin?

Polis sesini çıkaramadı. Muhbir:

— Yerini biliyorum... dedi, söy-liyeceğim...

Polis:

— İstemez, söyleme! diye bağırdı.

— Ama...

— Sus!

— Niçin?

— Senin ellerin olsaydı çok kö-tü piyano çalacaktın!

— Ben yerini... Gizlendiği yeri biliyorum...

TAREZ, ağaca tutunarak kalktı, dayandı ağaca. Tabancasını çıkar-dı, namluyu Muhbir'e çevirdi. Polis bunu görmeden yine Muhbir'in ö-nüne geçti ve sanki Muhbir'e söy-lüyormuş gibi, ama TAREZ'e ba-ğırdı:

— Git artık... Git! Daha ne bek-liyorsun burda? Görmüyor musun, duymuyor musun?

TAREZ, kaçmak için geri döndü, iki adım attı, yere düştü.

Muhbir, Polis'in arkasına siper olup korunarak:

— İste!.. İste burda!.. Kaçıyor...

Ben gösterdim... Ödülümü iste-rim... Kaçıyor... Vurl diye bağırı-yordu.

TAREZ, Muhbir'i vurmak için doğruldu, ama Polis'in arkasına gizlendiğinden onu vuramayacaktı. Muhbir durmadan bağıırıyordu:

— Vursana! Ne duruyorsun? Ka-çıyor iste... Yoksa...

Polis tabancasını çekti, TAREZ'e doğrulttu. İkisi ellerinde tabanca bir süre bakiştılar. TAREZ, taban-casının namlusunu şakağına dayay-ıp tetiği çekti. Çok boğuk bir kurş-un sesi duyuldu, TAREZ birden yere yıkıldı.

Aziz NESİN



Piyes

Glodys, Marie Chantal'e me-rakla sordu:

— Geçen akşamki temsili be-ğendin mi?

— Pek o kadar değil!

— Yerin çok kötüydü, herhal-de ondan!

— Hakkın var, kimse beni gör-müyordu ki...

İngilizce

Çocuk bahçesinde sarı saçlı, tombul, gözleri zekâdan ışı ışı bir oğlan kumdan tepeler yapı-yordu... Annesinin yanındaki geveze kadın:

— Sarışın yavru, sizin oğlunuz galiba? dedi.

— Tamamen değil!

— Anlıyamadım efendim.

— Bir gün alışverişe gitmiş-tim, ve üç aylık oğlumu mağa-zanın kapısında her zamanki gibi bırakmıştım... Döndüğümde yerinde yoktu ama bu oğlam buldum.

— Ah ne korkunç yarabbi!

— Asıl facia bundan sonra oldu: Kocamla ben İngilizce öğ-renmek mecburiyetinde kal-mı-yalım mı?..



— Bizi görecek...

— Ne ehemmiyeti var, dura-maz ki...

Kocam

İki kadın bir araya gelince, ya kocalarından, ya da elbiselerinden bahsederler. Jacqueline ve Lisette hem kahvelerini içiyor, hem dertleşiyorlardı:

— Kocamla çok iyi anlaşıyo-ruz, Lisette, ayda bir ufak bir münakaşa hepsi bu kadar!...

— Senin şansın var, Jacqueline, benimki haftalık ahıyor!...



— Oniki kişilik tek yataklı bir oda!..

Ehliyet

Jacques, yaya kaldırımında Eric'e rastlayınca biraz şaşırır:

— Azizim der, sen iki ay önce ehliyet, bir ay önce de araba aldın! Böyle yaya gezilir mi? Ayıp vallahi!

— Ah! diye içini çeker Eric, aramızda kalacağını bildiğim için söylüyorum der. Ehliyeti alana kadar canım çıktı, şimdi de sudan bir sebep yüzünden onu elimden kaçırmak istemiyorum!...



Yazısız

Banka

Gazeteci, Amerikalı bir ban-kerle röportaja gitmişti. Klâsik bir soru ile konuşmayı açtı.

— Efendim, mesleğe nasıl atıldınız, anlatır mısınız?

— Gayet basit! Bir gün bir dükkân kiraladım. Kapiya da «BANKA» yazılı bir levha astım.

Bir iki saat sonra bir adamca-ğz geldi. 200 dolar yatırdı. Arkadan bir başkası 100 dolar ge-tirdi.

Bu bana o kadar gayret ve emniyet verdi ki, kendi param-dan 10 dolar ayırdım ve bu işe yatırdım işte o günden sonra...

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-lığı 25 lira. Yabancı memleket-

lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.

Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLÂN FİYATI:

Kapak içi, santimi 20 lira,

iç sayfalar 30 liradır.

Fiyatı: 100 kurustur.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

YENGEÇ TEYFİK

12

SEMİH BALCIOĞLU



TAM BU SIRADA ÖBÜR ŞEBKENİN ADAMLARI PROFESÖRÜ O. KÖPÜRÜR'ÜN ELİNDEN ALMAK İÇİN FABRİKAYI BASMAYA GELİRLER.



DİĞER YANDA KARARTMA HÂLÂ DEVAM ETMEKTEDİR. GÖRME İMKÂNI OLMADIĞI HALDE YENGEÇ ELLERİYLE ŞİRİNİ ÇÖZMEYE MUVAFFAK OLUR.



YUMRUK HEDEFİ BULUR BULMAZ ORTALIK AYDINLANIR.



OTOMATİK KAPAN O. KÖPÜRÜR'ÜN KENDİ BULUŞUDUR. RESİMDEKİ GİBİ, KÖPÜRÜR MİKRO. FONDA KONUŞUR. YENGEÇİN YUMRUĞU HOPARLÖRE DEĞİNCE KAPAN HEMEN KAPANIR.



MELEZ YUMRUĞU EMNİYETE ALIR



İŞTE SORUNUN CEVABI



MELEZ SERT ERKEKLERİ BİLE HEMEN YUMUŞATAN EROTİK, EKZOTİK METODUNU YENGEÇE TATBİK EDER.



Hem avluda, hem oda kapımda adamlarım beklemekte. Bir maki-ne hırıltısı duyuldu, duyulmasıyla bir arazi arabası avluya girdi. Arabadan birkaç kişi indi. Korkudan inenler kimdir seçemedim. Bu arabanın bizim buraları nasıl tırmadığına pek şaşıtm.

Dışardan bir ses duydum. Ses dersem, sözün gelişi öyle... Yoksa buna insan sesi denilemez. Evet, sözleri insanca, gelgelelim sesi insanca değil. Sanki bir gökgürle-mesi...

— Şeyh efendi hazretleri bizi ka-bul buyuracaklar mı?

Amanın böyle bir gümbürtüyü kabul buyurmamak kimin haddine? Yahu bu Şahan Kaymakamın eşki-yanın taş kesilmiş yüreğine bile korku salması boşuna değilmiş. Adam, yol ağzına çıkıp da «Geliyo-rum haah!» diye bir seslense, sesi rüzgârın ulaştırdığı yerlerdeki eşki-yalar korkudan patpat yere serilir. Adamlarının verdikleri cevapları duyuyordum, belki de korkudan sesleri kısdı. Birden aklıma ne geldi, bilir misin? Birden Şahan Kaymakamın ayaklarının altına kendimi atayım: «Ben ettim, sen etme!» diye yalvarmaya başlayayım. Çünkü bu Şahan Kaymakam benim sabıkahı sahtecisi olduğumu biliyorsa ya da anlarsa beni burdan sağ çı-karmaz. Bana onun için anlatılar bu yolda... Burda kanun manun sökmey, insanı kimvurduya getirir-lermiş...

Bir gümbürtü daha:
— Namazda, niyazdalar mı? Dua-dalar mı yoksa şeyh efendi?

Aman... Kapının arkasından «E-vet, duadayım...» diye fısıldasam da, arka pencereden atlayıp sıvışıp gitsem mi? Yahu, şeyhlik benim ne-yime... Her sahtecilik bitti de, şim-di sahte şeyhlik mi kaldı... Param da var üstümde, pencereden kaçıp, bayır aşağı kasabanın yolunu tut-sam mı? O zaman da bu Şahan Kay-makam, arazi arabasına atlayıp be-ni yolda ensemden yakalamaz mı!...

— İzin var mı? Destuuur...

Bu uzun destur'la birlikte, kapı-nın kanadı küt diye arkaya çarpın-ca, duvarın sıvaları döküldü ve ön-ce bir çizmeli ayak görüldü. Anla-şılan çizmeli ayağıyla tekmeliyerek kapıyı çarpıp huzurumuza giriyor? Ulan bir de «İzin var mı?» diye so-ruyor. İzin varken kapıyı tekmeli-yen herif, izin vermezsek evi başı-mıza yıkacak... «Hey büyük Alla-hım» diyorum içimden, «Sen bana gerçekten bir şeyh kerametli ve kuvveti ver ki, ben bu Şahan Kay-makam denilen herifi, üstüne bir üfürmeyle taştan heykele çevireyim ve amana gelmeyince herifi gözüp yumuşatmayayım...»

Gülmeyin, gülmeyin... Size daha önce de söyledim, biz umarsız kal-mış sabıkahlar çok ezik olduğ-u-muzdan hep hayal kurar, olmay-a-cak şeylere kendimizi inandırmaya çalışırız...

Önce çizmesi, sonra kendisi gir-di... Allah Allah... O sis düdüğü ses-li Şahan Kaymakam bu mu? Yahu bu, altıkarış beberuhi... Elbisesiyle, çizmesinin çamuruyla tartısan, eli kilo ya gelir ya gelmez... Bu ses, bu adamın neresinden ve na-sıl çıkar... Ağzından desen, o sese ağız dayanmaz, yırtılır. Karnından desen, öyle bir gümbürtü bu bir avuçluk karnı, sığmaz patlatır. Ya-ni, adamın tüm bedeni ses olsa, yine bu kadar ses olmamak gere-kir... Ama ben korkudan zangır zangır titriyorum. Birkaç kere önl-

ne varıp «Hoş geldiniz!» demek is-tedimse de, dudaklarım kıpır kıpır kıpırdanıyor, ama ağzımdan ses çıkmıyor. Artık beni nasıl bir kor-ku sarmış anlayın ki, jandarma yar-bayı dudaklarımın kıpırdayışını gö-rünce, arkasına dönüp, elpençe du-ran benim adamlarımdan birine:

— Ulan baksana eşşekoğuşek... Şeyh efendi hazretleri dua ediyor-larmış... Ben sana izin var mı diye sor, demedim mi? diye gürleyip bir sille çaldı ki, adam birkaç kere to-paç gibi dönüp duvara çarptı.

Ama ben de jandarma yarbayının numarasını çaktım... Çünkü bu nu-mara, aynen hapisane ağasının nu-marasıdır. E biz eski hapisaneciyiz. Hapisaneye yeni gelen bir acemi-den ağa çok haraç almak isterse, adama gözdağı vermek için, yanın-da bu iş için tuttuğu birine, tıpkı bu jandarma yarbayı gibi, bir ba-hane uydurup söyler, sonra da şa-marlar... Çoğu zaman bu numara yeni mahkûm koğuşa girer girmez daha çay ocağındaiken yapılır.

Salt bu şamarı yemek için ağanın beslediği adamlar vardır. Adamına sövüp şamarı patlatır, şamarın se-si duvarlarda yankılanırken de, ha-pisaneye yeni gelen adamın önüne çay tepsisini uzatıp «Allah kurtar-sın» derler. Adam da dayak korku-sundan, elliliği, yüzlüğü tepsiyeye bas-tırır.

Şahan Kaymakamın numarasını çaktım. Elpençe duran adama sö-vüp tokat atarak, beni korkutmaya



TEK DELİK

çalışıyordu. Oysa benim artık kor-kacak halim mi kalmış... Hâlâ kor-kudan titremekteyim, dudaklarım da kıpır kıpır oynamakta. «Hoş gel-diniz!» diyecek oluyorum, ama san-ki köpek kovalıyormuşum gibi ağ-zımdan:

— Hoş, hoş... hoş hoş... diye ses-ler çıkıyor.

Bu hoşhoşları iyi karşılamayan yarbay püsküll kaşlarını çatıp:

— Nedir? diye gürledi...

Benim büsbütün dilim tutulup:

— Hoş hoş... Hoş... diyerek kor-kumdan geri geri çekildim. Sonun-da büyük bir çabıyla:

— Hoş geldiniz! diye ağzımdan ince bir düdük sesi çıktı.

Çok aşırı saygılı davranan yar-bay:

— İnalet buyrun, kerem buyrun şeyh efendi hazretleri... Rahatsız ol-mayınız, oturunuz rica ederim... diyerek beni itti, omuzlarımdan tutup beni mindere çöktürdü. Hem saygı gösteriyor, hem de kuvvet... Ben kavgacı filân değilimdir ama, ne de olsa okuldayken patates Fe-rit derlerdi... Ben bu adamı, başa-baş kalsam bitiririm ya, ne yapa-yım ki ben bir kişiğim, o kalaba-

lık... Çünkü bir kendisi, bir de ken-disiyle hükümet... Üstündeki resmi elbise ne demek... Bu herif benim elime plâda mayoyla geçecek ki...

— Ayağınızın türabı olayım, otu-runuz Şeyh efendi hazretleri...

— Es... essss! -Bu es'ler ağzım-dan «hast...» der gibi çıkıyordu -es... estağfurullah...

— Şimdiye kadar gelemedik, zi-yaretinizde kusur ettik, bağışlayın. Af büyüklüğün şanımdan...

Hayır, bu, Bey gibi elimi öpmü-yordu. Karşılıklı oturduk. Bir de ge-veze adammış ki, gayet de tatlı dilli. Dereden tepeden konuşurken, birden:

— Şeyh efendi hazretleri, dedi, size her şey malûmdur, söylememiz gereksiz ya, yine de söyleyelim: Bu bölgede âşâyîşi ben değil, siz sağlı-yacaksınız. Çünkü, bizim jandarma kuvvetimiz yetmez. Memleketin bil-tün jandarmasını yalnız bu bölgeye yığsak, yine de başedemeyiz. Bizim atalardan ve büyüklüğümüzden duyduğumuz: «Bir şeyh, beş jandarma alayına bedeldir.» Şimdi siz burda beş jandarma alayı demeksiniz. Evvel Allah, sonra size güveniyor-ruz.

Hiç de bana anlattıkları gibi de-ğil. Çok kibar, çok terbiyeli ve say-gılı bir adam. Bey gibi, ağzıbozuk değil. Ama ben yine ne olur ne ol-maz diye çekingen davranıyorum.

— Duyduğum doğrusa, aslınız Semerkant'ten mi, Buhara'dan mı? diye sormaz mı!...

İyi ki cevap vermeme vakit bı-rakmadan:

— Sizi bir arkadaşşıma benzet-tim! demesiyle, şöyle ışığa dön hele şeyhim! diyerek başımı eliyle pen-cere camına döndürüp sanki ışıktı kumaş muayene edermiş gibi sura-tıma dikkatle baktıktan sonra:

— Allah... Allah! dedi, sakalın olmasa şeyhim, aynen o... Bu ka-dar benzeyiş olur... Aynen bizim Patates Ferit yahu...

«Patates Ferit» sözünü işitmemle sanki, başımdan aşağı kaynar sular döküldü! O anlatıyordu:

— Lisedeiken Patates Ferit der-ler, bir arkadaşımız vardı. Gayet mu-zipti. Mutbak nöbeti onda oldu mu, koğuşa karavana karavana çiğ, böbrek kızartmaları, tatlılar geti-rirdi. Tekme yumruk «Kalk ulan Şahin!» diye beni tatlı uyumdan uyandırdı. Gece yarısı karavana dolusu etleri tıknırdık...

Sustu, yüzüme bir süre dikkatle baktı. Öyle bir bakış ki: «Ulan her-gele, ben seni tanıyorum!» demek istiyordu. En sonunda, ben de onu tanıdım. Bu benim lisedeki en iyi arkadaşlarımdan Çengel Şahin-di. Demek, aradan bunca yıl geç-tikten sonra jandarma yarbayı ol-muştu. İçimden «Şahin, kardeşim!» diye boynuna atılmak isteği geçti. Ama güvenmiyordum: Acaba beni gerçekten tanımış mıydı, yoksa ben-zettiğini mi sanıyordu? Tanımıştı da, tanımadıktan gelirmiş gibi bir davranışı vardı.

Beni gerçekten tanıyıp tanıma-dığını anlamak için, ürke türke:

— Ne oldu sonra? dedim.

— Kim? diye sordu.

— Arkadaşınız?

— Hangi arkadaşım?

— Patates Ferit dediniz...

(Devamı var)



REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!

BASIN İLAN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN

HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telex adresi : BASINKURUMU

(Basın: 24832—15)

GÜLİVER BİLGİÇLER ADASINDA

BÜLE
SEREN

32

"GÜLİVER, KAPTANIN VE BAZI TAYFALARIN AĞIRCA YARALANMASIYLA ÖLÜMDEN KURTULMUŞTU... YARALI KAPTAN, KENDİSİNİ KURTARMASITÇİN GÜLİVERİ HÂLÂ TEHDİT EDİYORDU..."

BİRKAC SAAT İÇİNDE YARALILARIN HEP-SİNİ SARIP, SARMALAMIŞTİM. KOLUKESİLEN TAYFANIN DURUMU AĞIR, KAPTANINKİ TEHLİKELİYDİ...



KAPTAN, İYİ BAKIM İSTER BU YARA... YOKSA AZAR, KOLUNU OMZUNDAN KESSEK BİLE, KURTULUŞUN ZOR OLUR...



BU HERİF İYİLEŞİR İYİ-LEŞMEZ, İLK İSTİ GENE BENİ ÖLDÜRMEK OLACAK... BARI İYİLEŞİNCEYE KADAR BİR LİMANA VARSAK!..

KAPTANA HİÇ İNANCIM YOKTU. İYİLEŞMEDEN BİR FIRSATINI BULUP, KAÇMAK İSTİYORDUM.



BİRGÜN İKİNCİ KAPTANIN AĞZINI ARADIM...

UÇSUZ BUCAKSIZ DENİZ SIKMAYA BAŞLADI ARTIK, BİR KARA GÖRÜNMEYECEK Mİ?

GÖRÜNECEK AMA, DAHA BİR AY GEÇER...

EYVAH, KAPTAN BİR HAFTA SONRA İYİLEŞİR BU BAKIMLA...



O GECE SABAH KADAR UYUYAMADIM.

NE YAPSAM ACABA?... O BENİ NASILSA ÖLDÜRECEK... DAHA ÖNCE BEN Mİ ONU TEMİZLESEM...

FAKAT BU, DÜPEDÜZ CİNAYET OLUR... İM-KANSIZ...



İYİ BAKMASAM, YARASINI AZITSAM, İYİLEŞMESTİ UZASA?..

ODA OLMAZ... CERRAHLAR, TANRININ YARDIMCISI SAYILIR... BU KUTSAL MESLEĞE THANET BANA YAKIŞMAZ.



ERTESİ GÜN, GECEKİ DÜŞÜNCELERİMİN UTANCICI TÇİNDE, KAPTANLA HERZAMANKİNDEN DAHA ÇOK İLGİLENDİM.

NASILIM?..

TANRININ SAYESTİNDE ÇOK İYİSİNİZ...



NE TANRISI BE, SERSEM HERİF... KENDİ SAYEMDE! SEN TANRININ RİCASIYLA MI BAKIYORSUN BANA, YOKSA BENİM KORKUMDAN MI?..

İKİNDEN DE DEĞİL...



NE SİZDEN KORKARIM, NE DE TANRI İNSANA RİCADA BULUNUR...

TANRI, SİZDEN ESİRGEDİĞİ BİRŞEYİ BANA VERMİŞTİR: VİCDAN!..



BİRKAC GÜN SONRA KAPTAN KENDİNİ İYİCE TOPARLAMIS, OMZU ASKIDA OLARAK İDAREYİ ALMIŞTI.

HAH, HAH, HAH, HA... PİS PİS NE DÜŞÜNÜYORSUN ORADA, CERRAHAŞI!..

KARAYA NE ZAMAN AYAK BASACAĞIMI...



GENE Mİ TANRININ İZİNİYLE?..

EYET!



HAH, HAH, HA... TANRI İZİN VERMEYECEK VE SEN KARAYA AYAK BASAMAYACAKSIN ÖYLEYSE... AKLIMA PARLAK BİR FİKİR GETİRDİN!

--DEHAM VAR--

Dünya Karikatürleri



-ŞU PALETE BİR ÖPÜCÜK KONDURSANA..
KIRMIZI BOYAM BİTTİ!



FOTOĞRAFÇI - BEN SİZİN YERİNİZDE OLSAM,
SÖYLE KOLLARIMIN ARASINA
ALIP GEKTİRİRDİM!



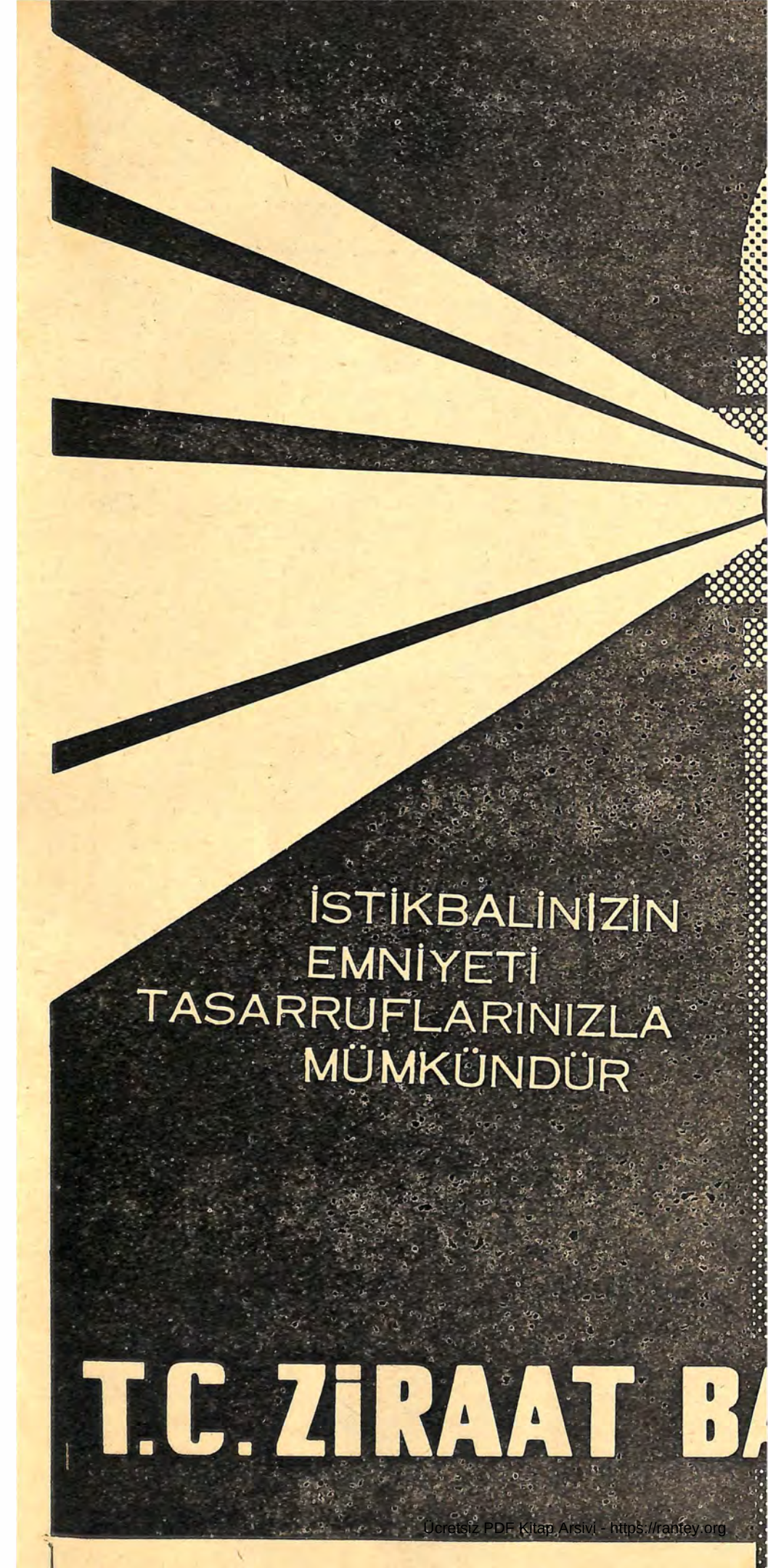
-SOYUNUNUZ, SOYUNUNUZ... DOKTOR GÜ-
NAH ÇIKARAN BİR RAHİP GİBİDİR...
-AMA RAHİPLER SOYUNUNUZ DEMEZ Kİ...



SİNEMADA:
-CİDDİ MİSİN, YOKSA SOFYA LOREN
Mİ SENİ BÖYLE ÇOŞTURDU?..



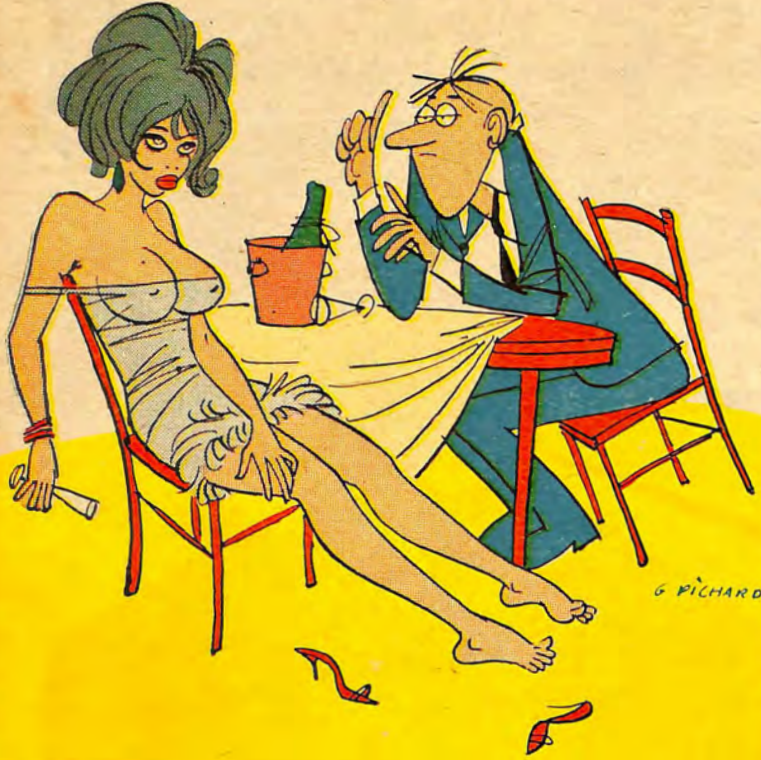
-NASIL?.. GEMİ BATARKEN YALNIZ
YİYECEK DÜŞÜNÜR MÜSÜNÜZ?..



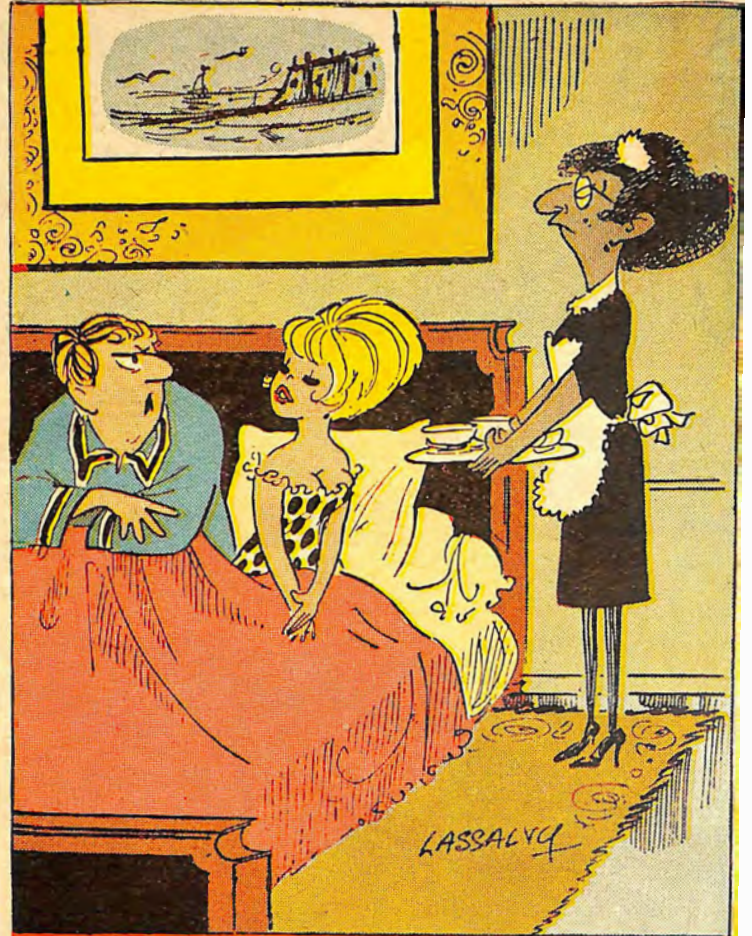
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİ
TASARRUFLARINIZLA
MÜMKÜNDÜR

T.C. ZİRAAT BA

Akhaha



-HAYDİ BENİ SEN SARHOŞ ETTİN,
YA SENİ KİM SARHOŞ ETTİ?..



-BU HİZMETÇİYİ DE ANNEN Mİ SEÇTİ?..



-SEKRETERİNE SÖYLE, ADINI DEĞİŞTİRSİN...UYKUNDA
ONU MU SAYILIYORSUN BENİ Mİ ANLAYAMIYORUM!